

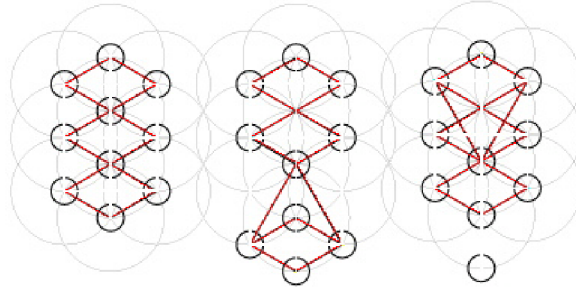
ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Chapter Five

פרק חמישי

Chapter of Twelve Tribes

פרקא דתריסר שבטיא

Preface to Chapter 5

In this chapter we look at the secrets of the 12 simple letters, also represented in the 12 borders of the diagonal, as well as the 12 Tribes of Israel. Each tribe is rooted in a different and unique expression of the Simple Desire. In the previous chapter we saw how each of the 7 doubles has two aspects, the hard and soft, to and fro, good and bad, etc. In this chapter, however, we will see how the 12 tribes are not merely the manifestation of opposites and alternating states, but rather of the continuous expansion and suffusion of desires into the world. As we examine them we find there are no actual limits to their expansion. In the Book of Deuteronomy (11:29) Moses commanded the tribes to assemble upon the two mountains, Gerizim and Ebal, in the Promised Land. They were to be divided into two groups. Those witnessing the blessing to stand on Gerizim, those witnessing the curse to stand on Ebal. The reason and necessity for this ceremony was because the 12 Tribes, while tremendously gifted, also have the ability to misuse their gifts, to expand beyond their boundaries and do damage. In Talmudic literature we hear the phrase, (Nedarim 11a) "From a negative one may deduce the positive." From the way the curses are phrased and directed, one may deduce what positive aspects of each of the tribes they were aimed at encouraging and which they were meant to curtail. We can learn what each tribe excelled at and where its genius lay. Each will be explained in its place. It is well known that the tribes who were involved in the sale of Joseph into Egypt were later reincarnated among the Tana'im of the Mishna, of whom ten were the martyrs killed by the Romans, described in the liturgy of the Yom Kippur Musaf service, (see preface to Ch. III, Mishna 1). They will be discussed at greater length in this chapter. It is also known that those same ten souls were again reincarnated among the disciples of the Ba'al Shem Tov, also hinted at in this chapter.

פתיחה לפרק ה'

בפרק זה באלו על סוד האותיות הפשוטות שהן י"צ גבולי אלכסון, סוד הי"צ שצטים שצטי י"ה. והנה ככל שצט ושצט נשתרשה צחינה אחת מהרלון הפשוט. ובפרק הקדם למדנו שלכל צחי' מהכפולות יש שתי צחי' קשה ורפה, צחי' רלואו ושוצ, צחי' טוז ורע. אכן בפרק זה באלו על סוד י"צ שצטים שהם התפשטות הרלונות בעולם לא רק צרלוא ושוצ. ואם נעיין עליהם נראה שאין חקר לצחינות שבהן מתפשטות. ובספר דברים פ' כי תבוא לזה עליהם משה רבנו אלה יעמדו לצרך את העם על הר גריזים בעצרכם את הירדן וגו'. ואלה יעמדו על הקללה צהר עיבל וגו'. לפי שצכח השצטים להתפשט יותר מדי. וכדאיתא צש"ס צכמה דוכתי (נדריס י"א) מכלל לאו אחת שומע הן, היינו מתוך הקללות אחת שמוע מה הן הטובות השייכת לכל שצט צשרשו. וכל אחד יבואר על מקומו. והנה ידוע שהשצטים שעסקו צמכירת יוסף' נתגלגלו צהתנאים

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

שמהם היו עשרה הרוגי מלכות, מוצא לעיל צפתיחה לפרק ג' משנה א' עיי"ש. ועוד לנו לאלוה מילין, ידוע שנשמת התנאים נתגלגלו בתלמידי הר"ר ישראל בעל שם טוב הקדוש נ"ע ונרמזים גם כן בפרק זה.

Preface to Mishna 1

Just as each of the letters - א - *Alef*, - מ - *Mem* and - ש - *Shin* have particular and individual characteristics, *Ruach/Breath*, *Water* and *Fire*, and just as the letters, *Beth*, *Gimel*, *Dalet*, *Khaf*, *Peh*, *Resh* and *Tav* have their characteristics of softness and harshness, strength and weakness, life and death, peace and evil, wisdom and folly, wealth and poverty, grace and ugliness, seed and desolation, dominion and slavery, so too, each of the twelve simple letters has its own individual characteristics.

פתיחה למשנה א'

כמו שיש לכל אחת משלש אותיות אמ"ש תכונה מיוחדת, רוח מים ואש, וכן לכל אחת משבע אותיות הכפולות בג"ד כפר"ת תכונה מיוחדת, חיים, עושר, חן, שלום, זרע, חכמה, וממשלה, יש גם תכונה מיוחדת לכל אחת מיי"צ אותיות הפשוטות.

Mishna 1

Twelve simple letters, and they are, - הו"ז - HV"Z, - חט"י - ChT"i, - לנ"ס - LN"S, - עצ"ק - AiTz"Q (*Heh, Vav, Zayin, Cheth, Teth, Yod, Lamed, Nun, Samekh, Ayin, Tzadi and Qof*) Their elements are Speech, Reflection, Walking, Sight, Hearing, Action, Coitus, Smell, Sleep, Rage, Gulping and Laughter.

משנה א'

י"ב פשוטות באותיות ואלו הן, הו"ז חט"י לנ"ס עצ"ק. יסודן² שיח³ הרהור⁴ הילוך⁵ ראייה⁶ שמיעה⁷ מעשה⁸ תשמיש⁹ ריח¹⁰ שינה

1. עיין כל העניין בצרכות בספר הליקוטים - ויש 3 - פרק ל"ז, וצפי' ראקאנטי עה"ת פ' ויש 3.

See *Sefer Halikutim - Vayeshev*, Ch. 37. see *Rekanati - Vayeshev*.

2. שיחה: שייך לחודש ניסן - מזל טלה, לשבט יהודה, וכן רגל ימין בנפש ואות ה"ה.

Speech: Connected to the month of Nisan in *Shana* - Time, the constellation of Aires in *Olam* - Universe, the tribe of Judah, the right leg in *Nefesh* - Soul, and the letter - ה - *Heb*.

3. הרהור: שייך לחודש אייר - מזל שור, לשבט יששכר, וכן כוליא ימנית בנפש ואות וי"ו.

Reflection: Connected to the month of Iyar in *Shana* - Time, the constellation of Taurus in *Olam* - Universe, the tribe of Issachar, the right kidney in *Nefesh* - Soul, and the letter - ו - *Vav*.

4. הילוך: שייך לחודש סיון - מזל תאומים, לשבט זבולון, וכן רגל שמאל בנפש ואות זי"ן.

Walking: Connected to the month of Sivan in *Shana* - Time, the constellation of Gemini in *Olam* - Universe, the tribe of Zebulun, the left leg in *Nefesh* - Soul, and the letter - ז - *Zayin*.

5. ראייה: שייך לחודש תמוז - מזל סרטן, לשבט ראובן, וכן יד ימין בנפש ואות חי"ת.

Seeing: Connected to the month of Tamuz in *Shana* - Time, the constellation of Cancer in *Olam* - Universe, the tribe of Reuben, the right hand in *Nefesh* - Soul, and the letter - ח - *Chet*.

6. שמיעה: שייך לחודש אב - מזל אריה, לשבט שמעון, וכן כוליא שמאלית בנפש ואות ט"ת.

Hearing: Connected to the month of Av in *Shana* - Time, the constellation of Leo in *Olam* - Universe, the tribe of

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

¹¹רוגז ¹²לעיטה ¹³שחוק.

Simeon, the left kidney in *Nefesh* - Soul, and the letter - ט - *Tet*.

7. מעשה: שייך לחודש אלול - מזל בתולה, לשבט גד, וכן יד שמאל בנפש ואות יו"ד.

Action: Connected to the month of Elul in *Shana* - Time, the constellation of Virgo in *Olam* - Universe, the tribe of Gad, the left hand in *Nefesh* - Soul, and the letter - י - *Yod*.

8. תשמיש: שייך לחודש תשרי - מזל מאזנים, לשבט אפרים, וכן מרה בנפש ואות למ"ד.

Coitus: Connected to the month of Tishrei in *Shana* - Time, the constellation of Libra in *Olam* - Universe, the tribe of Ephraim, the gall bladder in *Nefesh* - Soul, and the letter - ל - *Lamed*.

9. ריח: שייך לחודש חשוון - מזל עקרב, לשבט מנשה, וכן המסם בנפש ואות נו"ן.

Smell: Connected to the month of Cheshvan in *Shana* - Time, the constellation of Scorpio in *Olam* - Universe, the tribe of Menashe, the stomach in *Nefesh* - Soul, and the letter - נ - *Nun*.

10. שינה: שייך לחודש כסלו - מזל קשת, לשבט בנימין, וכן קבה בנפש ואות סמ"ך.

Sleep: Connected to the month of Kislev in *Shana* - Time, the constellation of Sagittarius in *Olam* - Universe, the tribe of Benjamin, the maw in *Nefesh* - Soul, and the letter - ס - *Samekh*.

11. רוגז: שייך לחודש טבת - מזל גדי, לשבט דן, וכן כבד בנפש ואות עי"ן.

Rage: Connected to the month of Tevet in *Shana* - Time, the constellation of Capricorn in *Olam* - Universe, the tribe of Dan, the liver in *Nefesh* - Soul, and the letter - ע - *Ayin*.

12. לעיטה: שייך לחודש שבט - מזל דלי, לשבט אשר, וכן קורקבן בנפש ואות זד"י.

Gulping: Connected to the month of Sh'vat in *Shana* - Time, the constellation of Aquarius in *Olam* - Universe, the tribe of Asher, the intestine in *Nefesh* - Soul, and the letter - צ - *Tzadi*.

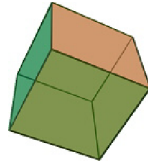
13. שחוק: שייך לחודש אדר - מזל דגים, לשבט נפתלי, וכן טחול בנפש ואות קו"ף.

Laughter: Connected to the month of Adar in *Shana* - Time, the constellation of Pisces in *Olam* - Universe, the tribe of Naftali, the spleen in *Nefesh* - Soul, and the letter - ק - *Qof*.

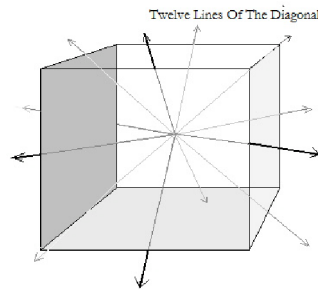
ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Preface to Mishna 2

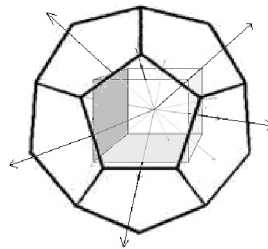
In this Mishna the twelve pentagonal faces of the dodecahedron are discussed in the context of the twelve simple letters. In Mishna 12 of the first chapter we learned how God took three of the twelve simple letters and fixed them into His great Name, - יהוה - *Yod, Heb* and *Vav*, and then used the six permutations of those three letter to seal the six directions. The six direction represent the six Sephirot of *Hesed* - Lovingkindness, *Gevurah* - Might, *Tifferet* - Glory, *Netzach* - Victory and *Hod* - Beauty, and comprise the Cube, which has six flat sides.

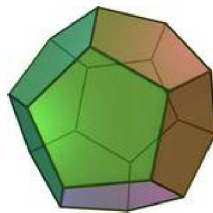
The cube has twelve edges, known in Hebrew as, Lines Of The Diagonal. Imagine an arrow pointing away from the center of the cube, passing through the center of each of the twelve edges.

Now imagine putting a flat face or plane on the end of each arrow.

The resulting (Platonic) solid built around the ends of the arrows that began at the center of the cube is called the dodecahedron. It represents the outwardly expanding globe of the Universe and the evolution of the Twelve Tribes of Israel.

Now, each of the faces of the dodecahedron has five edges, and is adjacent to five other faces. These five aspects correspond to the five phonetic families, guttural, palatal, lingual, dental and labial, outlined in the second chapter (Mishna 3). These 12 simple letters belong in different families,

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

- ח - *Chet* - ה - *Heb* and - ע - *Ayin* are guttural. - י - *Yod* and - ק - *Qof* are palatal. - ט - *Tet*, - ל - *Lamed* and - נ - *Nun* are lingual. - ז - *Zayin*, - ס - *Samekh* and - צ - *Tzadi* are dental. - ו - *Vav* is labial.

פתיחה למשנה ב'

י"ב אותיות עושים כמין כדור בצורה של י"ב דפנות. הם נעוין על גבולי האלכסון נראה שלכל גבול יש חמשה זדים שהם חמשה שונים. ונראה לי שאלו י"ב אותיות הפשוטות יש להם תכונה בכל אחת מהחמשה מולאות הפה ששנינו לעיל (פרק ב' משנה ג') אותיות ח' ה' ע' בגרון. ו' בשפתים. י' ק' בחיך. ט' ל' נ' בלשון. ז' ס' ל' בשיניים.

Mishna 2

Twelve Diagonal Lines split into six sets dividing between direction and direction. The east-southern boundary, east-upper boundary, east-bottom boundary, west-northern boundary, west-upper boundary, west-bottom boundary, north-eastern boundary, north-upper boundary, north-bottom boundary, south-western boundary, south-upper boundary, south-bottom boundary.

משנה ב'

י"ב גבולי אלכסון מפוצלין¹⁴ לששה סדרים מפסיקין¹⁵ בין רוח לרוח, גבול מזרחית דרומית, גבול מזרחית רומית, גבול מזרחית תחתית. גבול מערבית צפונית, גבול מערבית רומית, גבול מערבית תחתית. גבול צפונית מזרחית, גבול צפונית רומית, גבול צפונית תחתית. גבול דרומית מערבית, גבול דרומית רומית, גבול דרומית תחתית.

14. לששה סדרין: כי כל מצב על האורה מניג ששה סדרים, ואי אפשר לעמוד על מקום שם רואים חמש או שבע סדרים, וכן כל כד עומד מקביל לז' אחר.

Six sets: From whatever angle the dodecahedron is observed, six of its planes can be seen. One cannot see just five, or see a seventh. Every face also has a diametric opposite, making six sets.

15. בין רוח לרוח: כמו בין רגון לרגון, כי רוח משמעתו רגון כמצואר לעיל בפרק א' משנה ח'.

Between direction and direction: If - רוח - *Ruach* may be understood to mean desire, as was discussed above, (Ch. I. Mishna 8) then our Mishna may be understood to mean that there are six sets dividing desire from desire.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

Mishna 3

Twelve simple letters, twelve and not thirteen, twelve and not eleven. Carved them, hewed them, combined them, weighed them, substituted them and fashioned with them, constellations, months and directors.

משנה ג'

י"ב פשוטות, י"ב ולא י"ג, י"ב ולא י"א. חקקן חצבן צרפן שקלן המירן, וצר בהן מזלות וחדשים ומנהיגים.

16. י"ב ולא י"ג: דכוכ אמינא כיון שיש פעמים שלשה עשר חדשים צשנה כשמעברין חדש אדר שני, נימא שיש י"ג מזלות.

Twelve and not thirteen: I might have thought that when the year is calculated as a leap year with 13 months, there would be a need for another constellation.

17. י"ב ולא י"א: דכוכ אמינא כיון שאין חודש מיוחד לשבט לוי נימא שיש י"א מזלות.

Twelve and not eleven: I might have thought that with the tribe of Levi not having a correspondent month there should only be 11 constellations.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

Mishna 4

Twelve simple letters, carved them, hewed them, combined them, and fashioned with them, twelve constellations - Aires, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricorn, Aquarius and Pisces. These are the twelve months, Nisan, Iyar, Sivan, Tamuz, Av, Elul, Tishrei, Cheshvan, Kislev, Tevet, Sh'vat, Adar. These are the ten directors in the *Nefesh* - Soul, Two Hands, Two Legs, Two Kidneys, Liver, Gall Bladder, Stomach, Maw, Intestine and Spleen.

משנה ד'

י"ב אותיות פשוטות, חקקן חצבן צרפן וצר בהן י"ב מזלות ואלו הן, טלה שור תאומים סרטן אריה בתולה מאזנים עקרב קשת גדי דלי דגים. ואלו הם י"ב חדשים בשנה, ניסן אייר סיון תמוז אב אלול תשרי חשוון כסלו טבת שבט אדר. ואלו הן שנים עשר מנהיגים בנפש, שתי ידיים שתי רגלים שתי כליות כבד מרה המסס קיבה קורקבן וטחול.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ח)

Preface to Mishna 5

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:16) "Cursed is he who dishonors his father and mother," as referring to the Tribe of Judah. "Father and mother are metaphors hinting at the two Sephiroth of *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding, but the tribe of Judah don't pay attention to what is wise or understandable. Now, when their actions happen to coincide with the will of God all is well and good. This is what King David meant when he said, (Psalm 27:10) "For though my father and mother abandon me, God will gather me." Meaning; although according to *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding I was lost, God forbid, as we read in the Midrash, (Tanchuma - *Thisa*) It is written, (Psalm 3:3) "Many say of my soul, There is no salvation for him in God. Selah." David said, "But You, O Master of the world, You agreed with them in Your Torah when You said, (Lev. 20:10) "The adulterer and the adulteress shall surely be put to death." (Psalm 3:4) "But You, O God, are a shield about me, my honor, and the One who lifts my head." 'A shield about me,' in the merit of my ancestors. 'My honor,' You have restored me to the throne and my kingdom. 'Who lifts my head,' for I deserved a head-lifting (decapitation), and You gave me a deferment of my head through the offices of Nathan the Prophet, who said, (II Samuel 12:13) "And Nathan said to David, "God also has taken away your sin; you shall not die." Nevertheless, the portion of Judah is beyond all generalities and rules of the Torah. That's why it is so important for him to avoid using his talents to do anything against the will of God, and then it is good."

פתיחה למשנה ה'

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור מקלה אציו ואמו וגו'. הוא נגד יהודה, כי אציו ואמו רומזין לחכמה וזיונה ושצט יהודה לא ישגיה על החכמה והזיונה, ובמקום שמכוון צוה לרלון השי"ת אז הוא טוב, וזה שאמר דוד המלך (תהילים כ"ז י') כי אציו ואמו עזובוני ויהו"ה יאספני וגו'. שאף שעל פי חכמה וזיונה הייתי נעזב חס ושלוס כמו שאיתא במדרש (תנחומא תשא) רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהי"ם סלה, אמר דוד ואתה רבון העולם הסכמת בתורתך עמהם ואמרת מות יומת הכואף והנואפת מגן בעדי זכות אצותי כצודי שהחזרתני למלכותי ומרים ראשי שהייתי חייב הרמת ראש ונתת לי תלוי ראש ע"י נתן הנביא שאמר (שמואל ב' י"ג) גם יהו"ה העביר חטאתך לא תמות וגו', מכל מקום חלק יהודה הוא למעלה מכל כללי דברי תורה, ולכן נריך לראות שלא יפעול צמדתו צלתי כרלון השי"ת ואז הוא טוב, עיי"ש.

In my opinion what this means is that the source of Judah's soul comes to him from that aspect of the divine which always longs for the end of the story which is already hidden within the opening chapter, the finale already present in the original thought. That aspect of *Malkhut* - Sovereignty which is inserted into *Keter* - Crown (Ch. I. Mishna 4). They are above such concepts as the Depths of Good and Evil - i.e. *Chokhma* - Wisdom, (ibid. Mishna 5) and Depths of Height and Below - i.e. *Binah* - Understanding, the aspect of To and Fro - alternating current, (ibid. Mishna 6). Judah was so removed from personal biases, from propensities and proclivities, at the level of (Psalm 109:22) "My heart is a hollow within me." Judah was entirely ready to surrender to God, to be vanquished and seduced, at the level of, (Eccl. 10:1) "More precious than wisdom and honor, a little folly." So long as the folly is only where the will of God requires it. At times it causes Judah to forget entirely about *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding, to disparage the wise and sagacious. That's why the verse warns, "Cursed is he who dishonors his father and mother."

וני"ל ביאורו ששורש נשמת יהודה צא לו מצחי' זו שתמיד היה משתוקק לאחרית דבר הגנוז תוך המחשבה תחילה, צחי' מלכות נעון צכתר עליון, צחי' עומק ראשית ועומק אחרית המבואר צפרק א' משנה ד', עיי"ש, שהם למעלה מעומק טוב ורע צחי' חכמה (משנה ה'), ועומק רוס ועומק תחת צחי' זיונה צחי' רלוא ושוב, זרס חילופין (משנה ו') עיי"ש. וכל כך היה יהודה מצורר מפניות ונטיות וקריבות אלל עלמו צצחי' (תהילים ק"ט כ"ב) ולצי חלל צקצבי, והיה מנואח לגמרי

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט)

להתפתות צבחי' (קהלת י' א') יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט, להיות הסכלות רק במקום שרצון השי"ת נוטה. ולפעמים מציא לו לשכוח מיצרו הטוב ויצרו הרע לגמרי ולזלזל בחכמה וצינה, וצחכמים וצבונים, לפיכך הזהירו הכתוב ארור מקלה אציו ואמו וגו'.

Mishna 5

Enthroned the letter - ה - *Heh* in speech and tied it a crown, combining them with one another and forming Aires in *Olam* - World, Nisan in *Shana* - Year and the right leg in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ה'

המליך אות ה"ה¹⁸ בשיחה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן טלה בעולם וניסן בשנה ורגל ימין בנפש זכר ונקבה.

18. שיחה: צחי' רבי שמעון בן גמליאל כדאיתא בספר הליקוטס (וישז פרק ל"ז) וז"ל יהודה נתגלגל צרשז"ג, שהיה נשיא משצטו של יהודה

Speech: This refer to R. Shimon b. Gamliel, as we read in the book, *Sefer Likutim (Vayeshev 37)* "Judah was reincarnated in R. Shimon b. Gamliel who was a descendent of the Tribe of Judah.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(c)

Preface to Mishna 6

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:17) "Cursed is he who moves his neighbor's boundary mark," as referring to the Tribe of Issachar. Issachar was compared to donkey or ass of burden, as we read in the Zohar, (Vol. I. *Vayechi* 242a) "An ass is loaded with burden." But he may use tremendous capacity for service to trespass upon and absorb what really belongs within the boundaries of his neighbor. For the Hebrew name - יששכר - *Yissachar* - Issachar may be read as - יש שכר - *Yesh Sachar* - There Exists Profit, because he can always find a way of turning a profit. But how does one profit if not by bringing things from outside into ones own domain? And it is so with all sorts of service and worship, e.g. Sabbath Observance. If a person uses the recuperative powers of the Sabbath to do a *Mitzvah* - Good Deed, then his resting on the Sabbath was a *Mitzvah* - Good Deed. But if he uses it for the opposite, God forbid, then the opposite is true. Similarly, with all permissible things, e.g. eating and other physical pleasures, they all require the following clarification; what does the person who enjoyed the pleasure then do with the energy the pleasure gave him? If subsequently he does *Mitzvah* - Good Deed, then we say he is enlarging the boundary further to encompass his new acquisitions. That is why it is important to be careful not push the boundary where it will damage his neighbor. This is also the meaning of the verse, (Prov. 8:21) - להנחיל אוהבי יש - *L'Hanchil Ohavai Yesh* - That I May Bequeath To My Lovers Existence. The word - יש - *Yesh* - Existence, hints at - יש שכר - *Yesh Sachar* - There Exists Profit.

פתיחה למשנה ו'

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור מסיג גבול רעהו וגו'. והוא נגד יששכר שמדת יששכר הוא כחומר למשא כדאיתא בזו"ק (ויחי רמ"ב). דחומר נטיל מטולא וכו'¹⁹, ובגודל עבודתו יכול להשיג ולהכניס לגבולו גם מגבול חבירו, כי יששכר רומז על יש שכר שיכול להשתכר ומה יכול להשתכר אם לא שיכניס מחוץ לתוך גבולו, כי כן צכל עבודתו, כגון השמירת שבת אם צכח השציתו יעשה אחר כך מלוה אז נקרא השציתו מלוה, וכן נמלא חלילה להיפך, וכן גם צכל עניני הרשות, כגון אכילה ושאר הנאת הגוף לריכוס צירור מה שיעשה האדם אחר כן צכח, ואם יעשה מלוה אחר כן נקרא שמכניס הגבול לתוך קניינו, ולכן לריך להיות נזכר שלא יכניס הגבול צמקום שמזיק לחבירו כי צאמת להנחיל אוהבי יש, וזה מורה יששכר יש שכר, עיי"ש.

In my opinion what this means is that the source of Issachar's soul comes to him from that aspect of the divine which longss for new Torah; to explore new ways of worshipping, paths hitherto untrodden. As we read, (I Chron. 12:33) "Of the sons of Issachar, knowledgeable with understanding of times, so as to know what Israel should do." Issachar's genius was always - לחדש - *L'Chadesh Cho'dashim* - Renew Months; to know exactly how to manage newness, fixing the

19. וז"ל יששכר חומר גרם רובץ צין המשפחים, אמר רבי אלעזר, וכי יששכר חומר אקרי, אי צגין דאשתדל צאורייתא נקרייה ליה סוס, או אריה, או נמר, אמאי חומר. אלא אמרו, צגין דחומר נטיל מטולא ולא צעיט צמאריה כשאר צעירי, ולא אית ציה גסות הרוח, ולא חייש למשכצ צאתר מתתקן, אוף הכי יששכר דאשתדלותיה צאורייתא, נטיל מטולא דאורייתא, ולא צעיט ציה צקצ"ה, ולא אית ציה גסות הרוח, כחומר דלא חייש ליקרא דיליה, אלא ליקרא דמריה (ס"א דרציה), רובץ צין המשפחים, כדאמרינן ועל הארץ תישן וחיי לער תחיה וצחורה אהב עמל, עכ"ל (זוהר חלק א' רמ"ב).

(Gen 49:14) "Issachar is a large-boned ass, couching down between the hurdles." R. Elazar asked, 'Is Issachar an ass? If it refers to his prowess in Torah study why not call him a horse, a lion or a leopard, why an ass? They answered, 'Because an ass is ready to carry the burden without trying to kick its master unlike other beasts. It has no haughtiness and does not require special conditions in its stable. So, too, Issachar in his work with Torah he was always ready to carry the burden, he never kicked out at God, he had no haughtiness like an ass which demands no special consideration. His concern was always for his master's honor. Crouching between the hurdles, as it is written among the requisites for acquiring Torah Wisdom, (Mishna Avot 6:4) 'Sleep on the floor, live a life of pain and toil always in the Torah.' (Zohar Vol. I. 242a)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(*)

calendar proclaiming the new moon. I once heard a story about the rebbe, Reb Nochum of Chernobyl, and his first visit to the Ba'al Shem Tov. He arrived at the Ba'al Shem Tov's home on Friday, the eve of the Sabbath. Now, already the previous night the Ba'a Shem had told his wife to expect a guest for the Sabbath. And he warned her to keep a close eye out for the man, "He's a major thief," he told her. "He'll take anything he can lay his hands on, if you watch him carefully." When Reb Nochum arrived at the house he was received with honor and shown to his room, while preparations for the Sabbath went ahead. The rebbetzin came before her husband, the Ba'al Shem with a complaint. "You told me," she said. "That our guest is a thief, but I see he is a holy man. Why do you have these suspicions about him?" The Ba'al replied, "That's exactly what I mean. have you seen how he acts? A man as holy as that could grab all the virtue in this world and the next, not leaving a scrap for anyone else!" The story explains a difficulty in the famous Talmudic description of Moses' ascent to Mount Sinai (Menachoth 29b). "R. Yehuda said, 'When Moses went up upon high he found God tying crowns for the letters [of the Torah]. He said, 'Master of the world, who's constraining your hand?' God replied, 'A man will be coming after many generations - Akiba b. Joseph is his name - who will be using each of the letter points to derive mounds and mounds of laws.'" In the book, *Shaar Hagilgulim* (Preface 38) "Afterwards when [Jacob] gave birth to Issachar he bequeathed him that portion of Good he had taken from Esau, which was the portion of Good belonging to Cain. This explains the mystery of the verse (Gen. 30:16) "And he slept with her that night." (The text says, - בלילה הוא - *Balaila Hu* - At Night Him. It does not say, - בלילה ההוא - *Balaila HaHu* - That Night.) The text is emphasizing that it was Jacob himself coupling with Leah, Jacob who was named - יעקב - Jacob for the - עקב - Heel of Esau he was grasping in his hand from the moment of his birth. That portion taken from Esau was what he gave to Leah that night in the mystery of *Zivug* - Coupling. It was from there that Issachar was born. Tis is the meaning of the teaching in the *Midrash HaNe'elam* on Ruth, that it was from Issachar that R. Akiba descended. For he was the heel mentioned above." What this means is that R. Akiba's genius was also like that of Issachar, mentioned above - לחדש חדושים - *L'Chadesh Chidushim* - Invent Novelae. So great was his power that he even took parts of the Torah meant for Moses, in (Job 28:10) "All that preciousness which his eyes have seen." All that remained for Moses was the, 'Silence!' which God commanded him to hold. This is reminiscent of the Ba'al Shem Tov story. R. Akiba also moved the boundaries of his neighbor, in this case, God's boundaries, as the Talmud describes, Moses asked, "Who constrains You?" and as Rashi there explains, Moses was asking God, 'Who is forcing You against Your will?' Rabbi Akiba took his power from the soul of Issachar, that's where his soul took root. And that is why Issachar was warned against transgressing the command not to move one's neighbors boundaries. In addition, with what was said above, in the preface to Ch. III, we can explain how it came about that Issachar was the one who proposed the idea to dip Joseph's coat in the blood of a goat, as it is written, (Gen, 37:31) "They took the coat of Joseph, slaughtered a young goat and dipped the coat in the blood." Issachar was later to be reincarnated as R. Akiba, and it was precisely R. Akiba who understood that it was precisely the right moment to involve God in their conspiracies by slaughtering the goat. To give the moon an opening to complain about being diminished, as was explained above, so that god might say, 'Bring an atonement for Me,' referring to the goat sin-offering, for which, as it were, God is the owner.

וני"ל ביאורו ששורש נשמת יששכר צא לו מבחי' זו שתמיד משתוקק לדברי תורה חדשים ולתור דרכים עוד לו דרכו צהם כף רגל מעולם. כד"א (דברי הימים א' י"ב ל"ג) ומבני יששכר יודעי צינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל וגו', שהי' יודע מתי לחדש חדשים, וכמו ששמעתי מספרים על הרה"ק אדמו"ר ר' נחום מטשערנבל נ"ע שכשציקר פעם ראשונה במעוזו אלל הרה"ק נר ישראל ר' ישראל צעל שם טוב, הגיע לבית הרבי צערב שצת. וכבר עוד מצערב צליל ששי אמר הצעל שם טוב הקי' לאשתו שמחר יבא אורח לשצות את השצת עמהם צציתם, ושהיא תזהר לשים עין עליו כי הוא גזן גדול ויגנוב את כל אשר

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב')

להם עם לא ישגיו עליו צעינא פקיאח. וכשהגיע מורחר"ר נחום לציתם וקצלו אותו בכבוד והכינו את עלמם לשבת צאה הרעצין אלל בעלה הק' צטרונייה, הלא כבודו אמר לי שהאורה גנב הוא והנה גלוי לעין כל כי איש חלבי"ם הוא ועל מה תחשדוהו. אמר הבעל שם טוב לאשתו הלא זו שאמרתי לך איש קדוש כזה לא ישאיר לנו מאומה ויחטוף את כל העולם הצא לעלמנו. ונ"ל שאפשר כזה לפרש הגמ' (מנחות כ"ט:)²⁰ אמר רב יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום מלאו להקצ"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו רבש"ע מי מעבד על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות צסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות ע"כ. ואיחא בשער הגלגולים הקדמה ל"ח וז"ל ואח"כ כשהוליד יששכר, הוריש לו אותו החלק העוב שלקח מן עשו, שהיה מן העוב של קין. וז"ם וישכב עמה זלילה הוא. כי הוא יעקב עלמנו הנקרא בן, על שם העקב הנזכר ונתנו זלילה צסוד זווג, ומשם ילאה יששכר, וז"ם צמדרש הנעלם של רות כי מן יששכר ילא ר' עקיבא, שהוא העקב הנזכר²¹, עכ"ל. ופי' שרבי עקיבא חידש מה שחידש בתורתו עד שלקח ממשה רבינו כל היקר שראו עיניו²² ולא השאיר לו אלא השתיקה שאמר לו הקצ"ה למשה שתוק וכו' עיין סיפור הצעש"ט, וגם

20. עיין פרק ג' פתיחה למשנה ו'.

See above, Ch. III preface to Mishna 6.

21. עיין שער הפסוקים - פרשת ויאל ד"ה וישכב עמה זלילה הוא. וז"ל ולכן נצאר עתה עיני יששכר וקשה דהיה לו לומר קרא וישכב עמה זלילה הוא אצל הענין הוא, כמ"ס ז"ל צמדרש הנעלם (רות כ"ט:)²⁰ צענין ר' עקיבא שהוא יששכר. כי יששכר נתלצש ונתעבר צר' עקיבא עלמנו, כנודע שעשרת השצטיים כלם, נתעברו בעשרה הרוגי מלכות, לכפר עון מכירת יוסף עלמנו. וז"ם שם צמאמר הנזכר, יש השתא, שכר לאחר זמן. פי', כי יששכר נתלצש לאחר זמן צר' עקיבא עלמנו, ואז זכה לעלות צחכמה, הנקראת מחשבה, ונקראת יש, צסוד כך עלה צמחשבה. ודע, כי כל נשמות של השצטיים, הם ענפים של יעקב. משא"כ ציששכר, כי הוא הוא כמעט צחי' עלמותו של יעקב צביו, ואינו מן הענפים הנאחזים צו. ולכן עקיבא ויעקב, אותיותיהם שוות, כי כמעט הוא הוא יעקב, וצו נתלצש ונתעבר. וז"ם שאמר, וישכב עמה זלילה הוא, ולא אמר זלילה הוא, לומר, כי מלת הוא, חוזר אל מלת וישכב, כי יעקב השוכב עמה, הוא הוא עלמו צחי' הולדותיו הריא, ונתנו צה צצחי' שכיב חווג: וז"ם ענין יששכר, שהיה עוסק צתורה יותר מכל השצטיים, כי הוא צחי' יעקב עלמו, הנקרא תורה שצכתב, גופא דאמלעייתא, שממנו מתפשטים י"צ אלכסונות כנודע. וכבר נתבאר צמקומו, טעם היות ר' עקיבא עם הארץ מ' שנה, לפי שהיה צחי' טפת זרע של קרי, שילאה מצין לפורניו של יוסף, כנזכר צתיקונין תיקון ע'. והיה אומר מי יתן לי ת"ח ואנשכנו כחומר שהוא הפך שרשו שהוא מצחי' תורה שצכתב עכ"ל.

See the book, *Sha'ar Hap'sukim (Vayetze)* "Now let us explain the matter of Issachar. The question is asked, why does the text say 'He slept with her בלילה הוא - Balaila Hu - At Night Him, why does it not say, - בלילה הוא - Balaila HaHu - That Night?' The matter is thus. In the Midrash HaNe'elam on the Megilla of Ruth (Ruth 29b) concerning R. Akiba and Issachar, we are told that Issachar clothed himself and became the pregnancy reincarnating into the physical body of R. Akiba. As is well known, all the Ten Tribes were reincarnated into the Ten Martyrs to atone for the selling of Joseph. This explains the quote in the text elucidating the name - יש שכר - *Yesh Sachar* - There Is Profit. Meaning, - יש - *Yesh* - There Is Now, - שכר - *Sachar* - Profit, later. Because Issachar was later incarnated into the body of R. Akiba, and that's when he merited his accession to *Chokhma* - Wisdom also called The Thought, also called *Yesh* - Existence, in the mystery of "Thus it arose in the Thought." Know, all the tribes are branches off the soul of Jacob, except for Issachar who is Jacob in person, the physical reincarnation of Jacob, as it were, not one of his branches or offspring. That is why - עקיבא - Akiba and - יעקב - Jacob share the same letters, because it is almost as though he is Jacob himself reincarnated and re clothed. This is why the verse says 'He slept with her בלילה הוא - Balaila Hu - At Night Him, and not, - בלילה הוא - Balaila HaHu - That Night,' teaching us something about the coupling; that the Jacob sleeping with Leah, he is actually him who was born grasping Esau's heel, he in the coupling and lying with Leah puts that very same soul into her. This also explains Issachar's character and how he came to the most diligent of the tribes in their dedication to studying Torah. For he is Jacob who is also known as the Written Torah, the absolute physical center of everything and everywhere, whence the twelve lines of the diagonal spread outward, as is well known. The reason R. Akiba was an ignoramus until the age of forty years is because he represented the drop of semen which Joseph spilled involuntarily in his struggle with Potiphar's Wife, that came out from in between his fingernails, as is mentioned in the *Tikunim (Tikun 70)* R. Akiba used to say, 'While I was an ignoramus, if someone had shown me a scholar I would have bitten him like an ass.' Because the Torah scholar represents the Oral Torah, the exact opposite of the Written Torah, that Akiba represented at that time."

22. עיין פרק ג' פתיחה למשנה א'.

See above, Ch. III. preface to Mishna 6.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג')

הסיג גבול רעבו כזיכול בחי' מי מעכב שפירש"י ז"ל (שם בש"ס מנחות) צעל כרכך²³. וזהו שנשתרש צו משורש נשמתו ציששכר, ולפיכך הזהירו הכתוב ארור מסיג גבול רעבו וגו'. וצ'ירוף מה שמצואר לעיל (פתיחה לפרק ג') אפשר לאמר שמה שיששכר השיא ענה לטבול כתונת יוסף צדס השעיר כד"א (צראשית ל"ז ל"א) ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת צדס וגו' צא לו משום שהוא נתגלגל צרבי עקיבא, ודווקא רבי עקיבא הבין שהשעה משחקת להם ללרף אותו ית' צאותו מעשה צשחיעת שעיר עזים דייקא. כדי לתת פתחון פה לירח בחי' הביאו כפרה עלי שמעטתי וכו', בחי' שעיר ר"ח שכזיכול הוא ית' נקרא צעלים.

Mishna 6

Enthroned the letter - ו - Vav in reflection and tied it a crown, combining them with one another and forming Taurus in *Olam* - World, *Iyar* in *Shana* - Year and the right kidney in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ו'

המליך אות ו"ו²⁴ בהרהור וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהם שור בעולם ואייר בשנה וכוליא ימנית בנפש זכר ונקבה.

23. עיין לעיל (פרק ג' פתיחה למשנה ו') ביאורו שהתגין שחידש רבי עקיבא צחכמתו נכנסו לתוך מחילתו כזיכול של הקצ"ה צעל כרחו כזיכול ועשה הקצ"ה להם מקום צמקומו ופנה להם חלל, וזהו ששאל משה, מי מעכב על ידך, כלומר צעל כרכך, עי"ש.

See above, (Ch. III. preface to Mishna 6.) where it is explained the the *Tagin* - Crowns that R. Akiba in his wisdom invented, trespassed upon the boundaries, as it were, of God, against His will, forcing God to make room and vacate space for them. This explains Moses' question, 'Who is constraining You, against your will?'

24. הרהור: בחי' רבי עקיבא בן יוסף כדפרישית.

Reflection: This is the level of R. Akiba, as was explained.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט)

Preface to Mishna 7

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:23) "Cursed is he who lies with his mother-in-law," as referring to the Tribe of Zebulun. Wife is a metaphor for fear, and it was beyond fear that Nadav and Abihu went. Out of their tremendous love for God they handed over their lives to God, as has been explained, (*Mei Hashiloach* Vol. I. *Shemini*) and this is what is known as mother-in-law, higher than, (Prov. 31:30) "A woman who fears of God." The Tribe of Zebulun had quickness in his responses and actions, and the western boundary of his territory was the seashore, which also hints at rapidity. That's why he needed to take special care to guard himself against this.

פתיחה למשנה ז'

בספר מי השילוח (חלק ז' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור שכב עם חתנתו וגו'. הוא נגד זבולון כי אשה רומז ליראה, ולמעלה מיראה הלכו נדב ואביהו שבגודל אהבתם מסרו נפשם להשי"ת כמו שנתבאר (חלק א' פרי שמיני ד"ה ויחי ציוס) וזה נקרא חתנתו למעלה מאשה יראת יבו"ה. ושצט זבולון היה להם מהירות וגם גבולו שהיה לחוף ימים גם כן רומז על מהירות, ולכן היה לריך להיות נשמר מזה.

In my opinion what this means is that the source of Zebulun's soul comes to him from that aspect of the divine which longs for simple faith and trust, attributes which transcend all types of fear, transcending nature itself, as it is written, (Psalm 57:3) "I will call upon God, the most high, To God who accomplishes all things for me." I will call upon - *Elohi*"m - אלהי"ם - God in the aspect of *Pachad* - Fear. The Most High, - *El* - א"ל - God in the aspect of *Hesed* - Lovingkindness who finishes things I begin. In the Palestinian Talmud (Ketubot 4a) we read, "R. Abin said, 'I will call upon God, the most high, To God who accomplishes all things for me.' A girl, three years of age and one day who had her virginity taken, and Beth Din subsequently decided upon a leap year causing her birthday to be set back another month, her hymen is restored. if not, her hymen is not restored.' In the Talmud, (Nidah 14a) we read, "Thus we learned, cameleers are all wicked, sailors are all saints.' The tribe of Zebulun were known as sailors, as we read in the Talmud, (Pesachim 4a) 'He who walked around saying, "On the seashore granaries are palaces,' was discovered to be descended from the Tribe of Zebulun, as it is written, (Gen. 49:13) "Zebulun on the seashore dwells." Again, in the Palestinian Talmud, (Sukkah 22b) we read, R. Yochanan went up and preached, 'Jonah b. Amitai was of the Tribe of Zebulun.' Because the faith held by the Tribe of Zebulun was so powerful, at the level of the verse, (Psalm 107:23) "Those who go down to the sea in ships, who work in the great waters, they see the works of God." As it is written, (Deut. 33:19) "They will be nourished by the abundance from the seas." And because Zebulun had so much faith and trust in God, he never allowed any fear to prevent him from going ahead with his plans. He paid no attention to the voice of caution, therefore the verse cautions him, "Cursed is he who sleeps with his mother-in-law."

וני"ל ביאורו ששורש נשמת זבולון בא לו מבחי' זו שתמיד משתוקק לאמונה פשוטה ובטחון שהיא למעלה מכל היראות למעלה מהטבע כד"א (תהילים נ"ז ג') אקרא לאלהי"ם, בחי' פחד, עליון לאל, בחי' חסד, גמר עלי וגו'. ואיתא בירושלמי (כתובות ד.) אמר רבי אבין אקרא לאלהי"ם עליון לאל גומר עלי בת שלש שנים ויום אחד ונמלכין ז"ד לעוברו הבחולין חוזרין ואם לאו אין הבחולין חוזרין ע"כ. ואיתא (דהר"ד) תניא נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים כולם דיקים וכו' ע"כ. הספנים בחי' זבולון כמו דאיתא (פסחים ד.) ההוא דהוב קא אזיל ואמר אביי ימא אסינני ביראתא בדקו ואשכחוהו דמזבולן קאתי דכתיב זבולן לחוף ימים ישוכן ע"כ. ואיתא (ירושלמי סוכה כ"ג:) עאל רבי יוחנן ודרש יונה בן אמיתי מזבולן היה וכו', ע"כ. שאמונת שצט זבולון היתה כל כך חזקה בצחי' יורדי הים צאניות המה ראו מעשי יבו"ה, וכד"א (דברים ל"ג י"ט) כי שפט ימים יינקו וגו'. ולפי שהיה לו לזבולן כל כך מצטח עוז ציבו"ה שאף על פי שפחד לעשות דבר לא מנע את עצמו מלעשותו מפני רוב הבטחון שבו ולא שת לבו ליראה כלל לפיכך הזהירו הכתוב ארור שכב עם חתנתו

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(15)

וגו'.

Mishna 7

Enthroned the letter - ז - *Zayin* in walking and tied it a crown, combining them with one another and forming Gemini in *Olam* - World, Sivan in *Shana* - Year and the left leg in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ז'

המליך אות זי"ן²⁵ בהילוך וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהם תאומים בעולם וסיון בשנה ורגל שמאל בנפש זכר ונקבה.

25. הילוך: צחי' רבי יהודה בן צבא כדאיחא בספר הליקוטים (וישב - פרק ל"ז) וז"ל זבולון נתגלגל ב"ר יהודא בן צבא, ע"כ.

Walking: This is the level of R. Yehuda b. Bava, one of the ten martyrs, as is stated in the book, *Sefer Halikutim* (*Vayeshav* 37) "Zebulun was reincarnated in R. Yehudah b. Bava."

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(12)

Preface to Mishna 8

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:23) "Cursed is he who lies with his father's wife," as referring to the Tribe of Reuben, because the firstborn masquerades as the father most naturally. He can act like his father in mannerisms that don't actually fit him. This is what is meant by sleeping with his father's wife.

פתיחה למשנה ח'

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור שכב עם אשת אביו וגו'. הוא נגד ראובן, כי הזכור בתולדה יכול להתדמות לאביו ולהתנהג במדת אביו אף שאינם שייכים לו, וזה נקרא שכב עם אשת אביו.

In my opinion what this means is that the source of Reuben's soul comes to him from that aspect of the divine which longs for solitude and isolation, to walk in his father's footsteps, to be of those who 'dwell in the tent.' As it is written, (Gen. 32:1) "Jacob walked his own path." it is similarly written, (ibid. 30:14) "Reuben walked in the days of the wheat harvest." And just as Jacob misled his father, utilizing the clothing of Esau, so, Reuben misled his father with Joseph's clothing. As we read in the commentary to the Torah, *Ha'amek Davar* (Num. 10:18) "The flag journeyed," They prepared themselves, each person to his flag. They all followed the flag of the Children of Judah. Now if we look closely at the text we find that each of the tribes is named Children of, except for the tribe of Reuben, who are simply called the Camp of Reuben. Nothing in the Torah is arbitrary. It seems that it was from here that the sages derived the teaching that the 250 men who joined the rebellion organized by Korach in his argument with Moses were the Prince of the Tribe of Reuben, Elizur b. Shedeur and his colleagues. Their argument had its roots in highest piety, unlike Datan and Abiram, (also of the Tribe of Reuben), as we explained previously. But rather, because they had a tendency to choose solitude and isolation as their path to closeness with God. This was a trait of Reuben, to isolate himself from his brothers, to immerse himself in piety, as may be understood from the text, (Gen. 37:29) "And Reuben returned to the pit." That's why it is said by way of hint and suggestion that the Tribe of Reuben were not like children, rather they resembled Reuben himself in their mannerisms and habits.' It is a well known teaching that Reuben son of Jacob was reincarnated in R. Eliezer the Great, who also showed aspects of the same trait. Unfortunately it was not used properly and he ended up dying in *Cherem* - Excommunication. That's why the Torah warns Reuben, "Cursed is he who lies with his father's wife."

וני"ל ביאורו ששורש נשמת ראובן בא לו מצחי' זו שתמיד השתוקק לצדידות ולהתבודדות ללכת בדרכי אביו להיות מיושבי אהלים, דכתיב זו (בראשית ל"ב א') ויעקב הלך לדרכו וגו'. וכתיב בראובן (שם ל' י"ד) וילך ראובן בימי קציר חטים וגו'. וכמו שעשה יעקב שרמה לאביו בצגדי עשו, כן עשה ראובן שרמה לאביו בצגדי יוסף. וכמו שא"ל דבר (במדבר י' י"ח) וז"ל ונסע דגל וגו'. הכינו עלמס איש על דגלו. שיהיו הולכים אחר דגל בני יהודה. והנה בכל השבטים כתיב בני זולת אלל ראובן כתיב מחנה ראובן. ואין דבר ריק בתורה. ונראה דמכאן הו"א חז"ל שבר"ן איש שהיו עם קרח במחלוקתו היה אליזר בן שדיאור וחבריו. והיה מקור המחלוקת מלד חסידות ולא כמו דתן ואזירס כמו שביארנו במקומו. אלא מלד שהיו פרושים ומתבודדים להתקרב אל ה'. וזה היה מדת ראובן עלמו שהי' גדל מאחיו ומשוקע בחסידות כמוצן מן המקרא ויש ראובן אל הבור כמשכ"ש מש"ה כתיב ברמז שלא היו כמו בני ראובן. אלא כראובן עלמו, עכ"ל. וידוע מספרים שראובן בן יעקב נתגלגל בצרי אליעזר הגדול. וגם זו היה מדה זו ולצדק ילא מה שילא שמת בחרס. לפיכך הזהירו הכתוב ארור שכב עם אשת אביו וגו'.

Mishna 8

Enthroned the letter - ח - *Cheth* in seeing and tied it a crown, combining them with one another and forming Cancer in *Olam* - World, Tamuz in *Shana* - Year and the right hand in *Nefesh* - Soul of male and female.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(*)

משנה ח'

המליך אות ח"ת²⁶ בראיה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן סרטן בעולם ותמוז בשנה ויד ימין בנפש זכר ונקבה.

26. ראיה: צחי' רבי אליעזר כדאיחא צספר הליקוטים (וישז - פרק ל"ז) וז"ל ענין עשרה הרוגי מלכות. כוודע שהיו עשרה שצטים, ולריך לידע צמי נתגלגלו. והענין מ"ש מורי הוא זה. קודם נתחיל צראובן, שאמר השליכו אותו וכו', ולא הסכים צהריגחו, עכ"ז נענש, וצא צר' אליעזר הגדול שנתפס למינות, ולא נהרג כאחרים, כי השי"ת מדד לו מידה כנגד מידה. שאמר השליכו, וודע כי הגחש הוא סוד המינות. וראובן גרם לעורר צד אותו נחש של המינות. לכן נתפס למינות. וצזכ נצין מ"ש רז"ל יחי ראובן ואל ימות, מיתה תניינא, כי צכל מקום שנאמר צחורה מות יומת, הוא צעוב"ז וצעוב"צ, כי מות היא המיתה המוכרחת, וכשצריך לצוא צגלגול למות פעם שנית מיתה משונה, וכפרת אותו גלגול, על אותה מיתה נאמר יומת לעוב"צ, ר"ל, לעולם שצריך לצא צו פעם אחרת. אצל צראובן שהיתה כוונתו לעובה, לא נתחייב מיתה כשאר שצטים, עכ"ז מצד אותו דיצור שאמר השליכו, נתפס למיתה, ולא הורגו כשאר. וזכו יחי ראובן ואל ימות וכו'. גם צצין, כי רבי אליעזר צרכו צציריו, והוא היב נשיא ראובן, וגם ראובן צרכו אחיו צדין צחטא צלכה, עד שנלנכה צבם רוח הקדש, וידעו שלא חטא, וטעם שנקרא ר"א הגדול, כי כמו שהיב ראובן הצכור, לכן נקרא גדול. ע"כ.

Seeing: This is the level of R. Eliezer, as we read in the book, *Sefer Halikutim (Vayeshen 37)* 'Concerning the Ten Martyrs, as is known, they were the Ten Tribes. We ought to know who was reincarnated in whom. What my teacher taught me is as follows: Let us begin with Reuben who said, "Throw him into the pit." Reuben did not acquiesce to killing Joseph, nonetheless he was punished. He was reincarnated in R. Eliezer the Great who was gripped by heresy, and was not martyred as were the others. God treated with him measure for measure. He said, "Throw him into the pit, (with snakes)' and, as is well known, the snake contains the secret of heresy. Reuben caused the aspect of that snake of heresy to awaken, therefore he was trapped into heresy. With this we may understand the rabbinic dictum, it is written, (Deut. 23:6) "May Reuben live and not die," Onkelos translates it as 'May Reuben live forever in the world, and not die a second death.' Wherever the Torah says - מות יומת - *Mot Yumat* - Death He Must Die, the double expression suggests death in this world and death in the world to come. The first - מות - *Mot* - Death is dictated by the sin. But when a soul requires reincarnation in order to die a second time as an atonement for the sin, in a peculiar and unusual manner, it is a reference to the second half of the expression - יומת - *Yumat* - He Must Die, meaning, in the world to come, God protect us. The world to come, then means the world to which he will be compelled to return. But Reuben whose *Kavana* - Intent was good was not sentenced to death like the other tribes. Still because he said, 'Throw him,' he was snatched by death. But he was not killed like the others. This is the meaning of Jacob's expression, 'May Reuben live and not die.' Also understand, R. Eliezer was cursed by his colleagues, and he was the Prince of the Tribe of Reuben. Reuben was also cursed by his brothers after judging him over the affair with Bilha, (Gen. 35:22) until sparks of prophecy flashed through them and they realised that he was innocent. The reason he is known as R. Eliezer the Great is because he is Reuben who was the firstborn.'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(מ)

Preface to Mishna 9

There is no curse corresponding to the Tribe of Simeon because Simeon is concealed within the mystery of *Malkhut* - Sovereignty. They were not given an autonomous territory in the Land of Israel, but were absorbed within the territory of Judah, as Jacob had predicted, (Gen. 49:7) "I will divide them among Jacob, spread them in Israel." As it is written, (Jos. 19:1) "To the Tribe of the Sons of Simeon according to their families, their inheritance was among the inheritance of the Sons of Judah." This hints to the mystery of R. Akiba who was descended from converts, at the level of *Malkhut* - Sovereignty, as was explained above, (Ch. III. preface to Mishna 1) in the mystery of the reincarnation of Zimri b. Salu and the 24,000 men of the Tribe of Simeon who perished over the affair of Peor, (Num. 25) Because *Malkhut* - Sovereignty has hidden depths, an immanence not apparent to the eye of the rational mind, at the level of, (Menachot 29b) "Silence! It arose thus in the Thought before Me," Meaning, it is higher, so to speak, than God's Thought, at the level of the Simple Desire, upon which one may not reflect. As we read in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. I. Deut. *V'zot Habracha*) 'Simeon on the other hand jumped into the dubious act saying, "God forbid that I should judge myself as a common sexual deviant." He married his sister Dinah and thus entered upon the path requiring a process of testing, sorting and assaying. He was sure God would clarify his act for the good, that his intention is for the sake of heaven. It was because of this that the tribe of Simeon had to go through a process of testing and assaying in these matters, as we find with Zimri, prince of the tribe of Simeon, who also said the same thing, that his intention is purely for the sake of heaven, as was explained below (Num. *Balak*). And in the future when the process will have ended and the assaying is done it will be found that Simeon's holiness is greater than Levi.' Similarly, we read in the *Mei Hashiloach*, (Vol I. Ex. *Tetzaveh*) (Ex. 28:17) "You shall mount on it four rows of stones; the first row shall be a row of ruby, topaz and emerald." "Topaz corresponds to the Tribe of Simeon, because the Tribe of Simeon reaches unmatched depths in their study of Torah. Before they can integrate it into their practise, however, they require tremendous amounts of clarification and polishing. So, R. Shimon bar Yochai, since he was of the tribe of Simeon, as is well known, he had within him Torah as deep as that of Moses. This is what the gem-stone, - פטדה - *Pit'dah* - Topaz hints at. It has the letters - פ"ה - *Peh Heb* - Mouth, while the letters - ט"ד - *Teth Dalet* precede the letters - י"ה - *Yod Heb* in the Name of God, which points to the greatness of the depths of *Chokhma* - Wisdom found in this tribe, who could not simply express the Holy Name and bring it into their mouths.' In my opinion the source of greatness and the mystery of Simeon's soul comes to him from that aspect of the divine longing rooted in him. As we read in the book, *Mei Hashiloach* (Vol. I. *Likutei Shas* Berachot 7b) 'R. Yosi says in the name of R. Shimon bar Yochai, "Greater is being of service to the Torah than studying Torah." For we find it is written, (II Kings 3:11) "Here is Elisha who poured water over the hands of Elijah." Not that he studied Torah from Elijah, but that he was of service to him. From here we learn that it is greater to be of service to the Torah, etc. What this means is that the longing and the prayers a person pours into every act of worship before doing it, in the hope of succeeding, is greater than the act itself. This is the meaning of the verse, 'Who poured water over the hands of Elijah,' meaning, that Elisha used to pray to God for Elijah's success. And this is why the service is greater than the act of learning, because the learning is restricted and finite, while the longing and prayer to God are infinite and without any boundaries whatsoever.'

פתיחה למשנה ט'

ובהנה נגד שצט שמעון לא נאמר ארור כי שצט שמעון הם כמוסים בצוד המלכות, שלא היה להם חלק ונחלה הנקרא על שם צרף ישראל, כמו שקללם יעקב אבינו, (בראשית מ"ז ז) אחלקם ביעקב ואפיאם בישראל וגו', וכד"א (יהושע י"ט א') למטה בני שמעון למשפחותם ויהי נחלתם בתוך נחלת בני יהודה וגו'. עוד רבי עקיבא בן יוסף שהי' בן גרים בחי'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט"ז)

מלכות כמו שמוסבר לעיל (פרק ג' פתיחה למשנה א'), סוד גלגול נשמת זמרי בן סלוא וכ"ד אלף שמתו משצט שמעון על דבר פעור. ופי' שלמלכות יש עוד פנימיות ועמקות שאינה נראית לעין השכל בחי' שתוק כך עלה במחשבה לפני, ופירוש שהוא למעלה ממחשבתו כזיכול, בחי' רזונו הפשוט, ואסור להרהר. וכמו דאיתא בספ' מי השילוח (חלק א' פי' וזאת הצרכה ד"ה וזאת ליהודה) וז"ל בא"ד אבל שמעון הכנים עצמו בספק ואמר ח"ו שאני מחזיק עצמי לנואף, ונשא את דינה והכנים את עצמו בדבר הלריך זייר, כי אמר שהוא בטוח בה' שיצרו לטוב שכוונתו לא היתה רק לשם שמים, וע"כ היה לריך כל שצט שמעון לצורין בדברים כאלה, כגון זמרי שהיה אומר ג"כ שכוונתו טוב כמו שיתבאר במקומו [פרשת צלק ד"ה והנה] ולעמיד כשיתבאר שצט שמעון יהיה מעלתו גדול משל לוי, ע"כ. וכן איתא בספ' מי השילוח (חלק א' פי' תורה ד"ה ומלאת צו) בא"ד וז"ל פטרה הוא נגד שצט שמעון כי שצט שמעון נמלא עמקות גדול בד"ת, אך בטרם שיוציאו אותו לפועל ינטרו לצוררים וכן רבי שמעון בר יוחאי יען כי הי' משצט שמעון כידוע הי' צו ד"ת עמוקים כמו צמרע"ה, וע"ז רומז פטרה כי הוא אותיות פה וט"ת ודל"ת המה אותיות הקודמים לשם יו"ד ה"א וזה מורה לעמקות החכמה שנמלא צה השצט שלא יוכלו להוציא ולהציא השם לפה, ע"כ. וז"ל סוד גדלות שצט שמעון צה מרוב התשוקה אשר נשרש צו כדאיתא בספ' מי השילוח (חלק א' לקוטי הש"ס מסכת צרכות ז:) ואמר ר"י משום רשב"י גדולה שימושה של תורה יותר מלמודה שנאמר פה אלישע בן שפט אשר ילק מים על ידי אלי, היינו התפלה שאדם מתפלל אלל כל מעשה המזוה שילוח, זאת היא גדול מהמעשה, וזה פי' אשר ילק מים ע"י אליהו היינו שהי' מתפלל להש"י שאליהו ילוח, וע"ז השימוש גדול מהלמוד כי הלמוד הוא בגבול והתשוקה והתפלה הוא להש"י שהוא צלתי גבול, ע"כ.

Mishna 9

Enthroned the letter - ט - *Teth* in listening and tied it a crown, combining them with one another and forming Leo in *Olam* - World, Av in *Shana* - Year and the left kidney in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ט'

המליך אות טי"ת²⁷ בשמיעה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן אריה בעולם ואב בשנה וכוליא שמאלית בנפש זכר ונקבה.

27. שמיעה: וז"ל שהוא בחי' רבי חנינא בן תרדיון וכדאיתא בשער הפסוקים (פרשת וילא) וז"ל שמעתי ממורי ז"ל כי ר"ת רחב"ת הוא, ר' חנינא בן תרדיון. ונלע"ד חיים, שהכוונה היא, ע"ד מה שנתבאר אלליו, בענין לוע, ובענין חטאו של אדה"ר, כי כל הנשמות נתעסקו בסטרא אחרא, ונתערבו טוב צרע. ואפשר כי נשמת ר' חנינא בן תרדיון, היתה אז מעורבת בקליפות דשכס בן חמור החוי, ומכאן זה לקח את דינה בתו של יעקב. ולכן נהרג, כדי להתלבן. ולכן גם נגזרה גזירה על אשתו, שתשצ צקוצה של זונות משום ותלא דינה בת לאה, כי ע"י יואתה, עינה אותה שכס, כנלע"ד. ועיין בשער הגלגולים, ע"כ. וזה שלקח שמעון את דינה אחותו כדי להוציאה מידי שכס הולך לצורין כדפרישית ונתגלגל שכס צצני דינה ושמעון.

Hearing: It seems to me to be connected to the soul of R. Chanina b. Tradyon, as we read in the book, *Shaar Hapesukim (Vayetze)* "I heard from my teacher (the Ari) of blessed memory that the word - רחבת - *Rachbat* - Spaciousness, in the verse, (Gen. 34:21) "These men are friendly with us; therefore let them live in the land and trade in it, for behold, the land is - רחבת - *Rachvat* - Spacious enough for them. Let us take their daughters in marriage, and give our daughters to them," is a Notarikon of - רבי חנינא בן תרדיון - Rabbi Chanina ben Tradyon. In my humble opinion, Chayim (Rabbi Chayim Vital 1543-1620) the meaning is this: As we have previously explained concerning Lot, and like the sin of Adam; all souls have been exploited by the Dark Side, Good and Evil are inextricably confused, so it is possible that the soul of R. Chanina b. Tradyon was mixed together with the *Klippab* - Husk of Shechem b. Chamor the Hivite. And was with this power that he took Dinah daughter of Jacob. and that is why he was killed, in order to be cleansed. And that is why the decree also fell upon his wife, that she be made to sit in a brothel of prostitutes, because is written, (Gen. 34:1) "Dinah daughter of Leah went out." It was a consequence of her going out that Shechem raped her. This is how it seems to me. See also the book, *Sha'ar Hagilgulim*,² So, Simeon who married his sister Dinah, did so in order to remove her from Shechem; an act requiring clarification and polishing, as was explained. So Shechem was reincarnated among the sons of Dinah and Simeon.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

Preface to Mishna 10

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:21) "Cursed is he who lies with with any animal," as referring to the Tribe of Gad. Gad is an expression of smallness; his soul was very diminutive, because he was born with tremendous pettiness. We find this expression in the verse, (Ex 16:31) "The House of Israel called it Manna. It was like - גַּד - *Gad* - Mustard seed," i.e. tiny particles. That is why the Tribe of Gad was blessed with gregariousness, for when he mixed with others in community he found wholeness. As a consequence of this personality trait, Gad was able to make do with very little and eke an existence out of the barest minimum. This is referred to as, 'laying with an animal.'

פתיחה למשנה י'

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור שכב עם כל בהמה וגו'. הוא נגד גַּד, כי גַּד מורה שיהיה נפשו קטן מאוד שנוגד בקטנות וכו' לשון זרע גַּד היינו פירור קטן, ולכן נתברך בזה שיהיה לו זכות וכשיחזר לרבים יהיה לו שלימות, אכן מלד זה היה יכול להסתפק במיעוט וצדצרים קטנים וזה נקרא שכב עם כל בהמה.

In my opinion what this means is that the source of Gad's soul comes to him from that aspect of the divine which longs for adequacy, to experience sufficiency in all things moderate, as did Elijah the Prophet, as we read in the Midrash, (Gen. Rabba 99:10) 'As soon as Jacob looked at him [Gad] he said, (Gen 49:18) "Upon Your salvation I wait, O God." No one but someone of the Tribe of Gad will bring the redemption, as it is written, (ibid. 19) "Gad, a troop shall troop upon him; but he shall troop upon their heel," meaning to he who comes by the heel, (i.e. at the end of days, on the heel of the Messiah) as it is written, (Malachi 4:5) "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of God." Elijah was of the tribe of Gad, that's why it says, "but he shall troop upon their heel." Because the heel represents smallness for it is the part of the body upon which everyone treads and no one esteems. The least regarded of all human limbs; no part of the body is as little admired and vaunted as the heel of the foot. And yet without it and the skin cells growing and dying on it, no one would be able to walk very far, even someone with the healthiest and most powerful legs and torso. One aspect of *K'nesset Israel* - the Jewish People is its existence as a singular entity. All of us, from first to last, comprise a single body. Moses our Rabbi is the mind and *Chokhma* - Wisdom of Israel. Isaiah the Prophet is the heart. King David is the mouth of Israel. Similarly, all our ancestors great and small represent some section or subsection of the entire singular corpus of the Jewish People - Israel; and we, impoverished generation that we are, represent the skin cells upon the heel upon which that entire body walks. That is why the epoch preceding the Messiah is known in the Talmud, (Sotah 49b) as - *Iq'vetha D'Meshicha* - Heels of Messiah. This is the secret of the verse, (Isa. 52:7) "How beautiful upon the mountains are the feet of the messenger of good tidings, who announces peace, the harbinger of good tidings, who announces salvation; who says to Zion: 'Your God reigns!'" About which we read in the Midrash, (Cant. Rabba 2:33) "The voice of the turtledove is heard in our land," who is this? It could only be the voice of King Messiah announcing, 'How beautiful upon the mountains are the feet of the messenger of good tidings.' Elijah is the harbinger and herald of the messiah because he comes in that aspect of 'heel', the characteristic of the Tribe of Gad who practise smallness, suffering and carrying the entire body towards the messiah. Before his death, Moses blessed Gad, saying, (Deut 33:20) "And of Gad he said: "Blessed of the enlarger is Gad." Precisely because Gad, with his tremendous tolerance, has a tendency to settle for the bare minimum, Moses cautioned them, "Cursed is he who lies with with any animal,"

וני"ל ביאורו ששורש נשמת גַּד בא לו מצחי' זו שתמיד משתוקק להסתפקות צמוטת כמו אליהו הנביא כדאיתא (בראשית

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כא)

רצה ל"ט י" כיון שראח אותו יעקב אמר לישועתך קויתי ה' אין זה מציא את הגאולה אלא מגד שנאמר גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב לאותו שהוא צא בעקב (מלאכי ג') הנה חנכי שולח לכם את אליה הנציא שהוא משצט גד לכך נאמר והוא יגוד וכו' עיי"ש. שצחי" העקב הוא הקטנות שכולם דשים צו. וזה דווקא הצחי" הכי קטן וגמוך דצכל קומת הגוף אין מקום שפל ועלוז כעקבו של אדם, אולם צלי קרום העור אשר על צשר העקב אפילו יש לו רגלים ואצרים שלמים לא יוכל האדם ללכת לדרכיו. כן ענין כנסת ישראל שכלנו מראשון עד אחרון חלק גוף אחד, מרע"ה מוח וחכמת ישראל, וישעיה הנציא לצ ישראל, דוד המלך הוא פה ישראל וכן כל הגדולים והקטנים שצכל הדורות מלטרפים צגוף אחד. ואנחנו דור דלים צחי" עקב שעליה דורך כל הגוף, צחי" עיקצתא דמשיחא. וזה סוד (ישעיה נ"צ ז') מה נאוו על ההרים רגלי מצשר משמיע שלום מצשר טוב משמיע ישועה אמר לליון וגו'. וכמו דאיתא (שיר השירים רצה צ' ל"ג) וקול התור נשמע צארלנו איזה זה זה קולו של מלך המשיח המכריז ואומר (ישעיה נ"צ) מה נאוו על ההרים רגלי מצשר וגו'. והמצשר הוא אליהו הנציא שצא צצחי" עקב צחי" שצט גד הוא הקטנות שסובל ונושא כל הגוף לקבל משיח. ולפני מוחו צרכו משה (דברים ל"ג כ') ולגד אמר צרוך מרחיב גד וגו'. ולפי שעלול ליפול על ידי סצלנותו העצומה לתוך קטנות יותר מדי לפיכך הזהירו הכתוב צרור שצט עס כל צהמה וגו'.

Mishna 10

Enthroned the letter - י - Yod in action and tied it a crown, combining them with one another and forming Virgo in *Olam* - World, Elul in *Shana* - Year and the left hand in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה י'

המליך אות יו"ד במעשה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן בתולה בעולם ואלול בשנה ויד שמאל בנפש זכר ונקבה.

28. מעשה: ונ"ל שהוא צחי" רבי יהודה הנחתום דאיתא צמדמש תהילים (מזמור ט"ו) וז"ל עתיד הקצ"ה לצבוע דמן של צר קפרא ושל ר' יהודה הנחתום. שפעם אחת גזרה מלכות הרשעה שיברג ר' יהודה הנחתום. מה עשה צר קפרא, עשה עצמו דיין וזן אותו וכשהוא צא ליתן לו ספקולא גזר שישחט אחר תחתיו ויעשו אותו חתיכות ויעלו אותו, ורץ לשון הרע ואמר שלא נהרג, וגזרה מלכות הרשעה שיברגו שניהם ויעשו אותם חתיכות, ונהרגו שניהם. ועתיד הקצ"ה לצבוע דמן, שנאמר, כי דורש דמים אותם זכר, ע"כ. והוא צחי" (צראשית ל"צ ו') ויצא יוסף את דצתם רע אל אציהם דייקא. הוא הלשון הרע שרץ ואמר לא נהרג. ועוד איתא צירושלמי (חגיגה ט"ז): על אלישע צן אצויה וז"ל ויש אומר ע"י שראח לשונו של ר' יהודה הנחתום נתון צפי הכלב שותת דס אמר זו תורה וזו שכרה זהו הלשון שהיה מוליא דצרי תורה כתיקן זה הוא הלשון שהיה יגע צתורה כל ימיו זו תורה וזו שכרה דומה שאין מתן שכר ואין תחיית המתים ע"כ. והוות לשון צעל צרית כמו שמצואר לעיל צפרק ראשון, נאמר צרית צמילת הלשון וצמילת המעור. והיתה אשת פועיפר דלקת אחרי יוסף ככלב. וזה שראח לשונו של רבי יהודה הנחתום נתון צפי כלב. ואפשר לאמר כל"צ צמספר קטן עולה שצט וגס ג"ד עלה שצט.

Action: In my opinion this refers to R. Yehuda the Baker, (*Hanachton*) as we read in the Midrash, (Tehillim Psalm 9) "In the future God is going to sue for the blood of BarKapara and R. Yehudah the Baker. Once the wicked government decreed that R. Yehudah the Baker be killed. What did BarKapara do? He appointed himself a judge and passed sentence on R. Yehuda, and when it came time to carry out the sentence, he made sure it was someone else who was actually put to death, dismembered and hung. The *Lashon Hara* - Evil Tongue ran around saying R. Yehuda had not been put to death, so the wicked government decreed that both BarKapara and R. Yehuda be killed and dismembered, and so both were murdered. God is going to demand a reckoning for their blood, as it is written (ibid. 9:13) "For He who avenges blood remembers them. He doesn't forget the cry of the afflicted." The *Lashon Hara* - Evil Tongue mentioned in the Midrash above is the very same we read about in the Torah, (Gen. 32:6) "And Joseph brought an evil report of them to his father." This is the very evil report which ran around telling the Romans that BarKapara had not really killed R. Yehuda. In the Palestinian Talmud, (Hagigah 9b) we read concerning Elisha b. Abuya, there are those who say that he saw R. Yehuda the Baker's tongue, still flowing with blood, in the mouth of a dog. Elisha said, 'Is this Torah and this its reward? This is the tongue which uttered words of Torah so meet and fitting? This is the tongue which toiled all its life in Torah, and this is its reward? It seems to me there is no accounting, no recompense and no resurrection from the dead.' The tongue is a vehicle for the covenant, as was taught above, in the first chapter. There is a covenant made with the flesh and a covenant with the tongue. The wife of Potiphar chased after Joseph like a dog, and this is the vision that Elsiha saw, of R. Yehuda's tongue in the mouth of the dog. The minor *Gematria* of - כלב - Kelev - Dog, equals 7, (52, 5+2 =7) - גד - Gad also equals 7.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

Preface to Mishna 11

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:18) "Cursed is he who misleads a blind person on the road," as referring to the Joseph.

פתיחה למשנה י"א

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תצוא) מפרש הפסוק כתיב ארור משגב עור צדק וגו'. הוא נגד יוסף עיי"ש.

In my opinion what this means is that the source of Joseph's soul comes to him from that aspect of the divine which longs to add to the Glory of Heaven on Earth, to bring about the in-dwelling of the Shechina, below ten handbreadths, that all worlds be connected by his worshipful actions. His desire was to teach Torah - of the most practical and immediate kind - to his brothers. As we read in the Talmud, (Sanhedrin 92a) 'If he taught but a single law to his friend, what is his reward? Rava says in the name of Rav Sheshet, he merits all the blessings of Joseph, as it is written (Prov. 11:26) "But a blessing will be upon the head of the one who provides." Who could the provider be? It must refer to Joseph, as it is written, (Gen. 42:6) "Now Joseph was ruler over all the land, and it was he who provided grain to all the people of the land." We also read in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. I Gen. *Vayeshev*) 'Because the Life Force rooted in Ephraim by God makes him go straight to the point of law relevant to every act, without deviating from it. And therefore, when the Torah warns the Jewish people not to stray from the path of the Torah, it uses the warning (Amos 5:6) "Seek God and live, lest fire-like sweep the House of Joseph." So it's a warning to Israel to be careful that the House of Joseph not be provoked into opposition.' We read something similar, (ibid. Ex. *Shemot*) 'This is the reason Moses blessed Joseph, (Deut. 33:16) with, "The will of He who dwells in the thorn-bush", because Moses was trying to introduce the characteristic of forbearance into the characteristics of Joseph the Righteous, so that he find within himself only goodwill towards all the Jewish people; that he never raise a complaint against a Jewish soul., since it is this tribe who wakes up the judgments on Israel, when they see Israel straying from the will of God, as we find the prophet warning the Jewish people and telling them (Amos, 5:6) "Seek God and live, lest fire-like sweep the House of Joseph." Meaning, Moses blessed his character not become enraged, but always to be filled with good will for Jews. That's why Moses blessed him with, "The will of He who dwells in the thorn bush', meaning, may God teach you the characteristic of forbearance, as he taught me in the thorn bush.' So, the Torah cautions him not to mislead a blind person on the road, to which Rashi adds the following interpretation: 'Misleads the blind - If one who does not see an issue clearly, and he advises him badly.' Lest Joseph give his brothers bad advice, which is to say, lest he teach them Torah not appropriate to them at the source. As the Misdrash states, (Sifri - *Ha'azinu* Piska 17) 'There is no counsel but Torah, as it is written, (Prov. 8:14) "Counsel is mine, and sound wisdom." Now, the Tribe of Ephraim inherited the greater part of Joseph's genius, his longing and his zealotry. That is why the verse assures us, (Isa. 11:13) "Ephraim's jealousy will vanish, and Judah's opponents will come to an end. Ephraim won't be jealous of Judah, and Judah won't oppose Ephraim."

וג"ל ביאורו ששורש נשמת יוסף צא לו מצחי' זו שתמיד השתוקק להרבות כבוד שמים בעולם שחיי' השראת השכינה למטה מעשרה טפחים ושיתחברו העולמות יחד בחיבורא שלים על ידו. ובקש ללמד תורה להלכה ולמעשה לאחיו כדאיתא בש"ס (סנהדרין ל"ב.) ואם למדו [הלכה לחיבור] מה שכרו אמר רבא אמר רב ששת זוכה לזכרות כיוסף שנאמר וזרכה לראש משציר ואין משציר אלא יוסף שנאמר ויוסף הוא [השליט על הארץ הוא] המשציר לכל עם הארץ וגו' ע"כ. וכדאיתא בספ' מי השילוח (חלק א' וישב) כי ענין החיים שנתן הקב"ה בשצט אפרים הוא להצינו תמיד בכל דבר מעשה על הדיו וההלכה מצלי לזו ממנו ולכן כשהכתוב מזכיר את ישראל לצלתי יחטאו מערת התורה אז יאמר פן יללח כאש בית יוסף היינו שתראו כי לא יהי מתנגד למעשיכם, עכ"ל. וכן איתא (שם פ' שמות) וזה הענין שצדק מרע"ה את יוסף ורלון שוכני

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

סנה, כי מרע"ה היא רוחה להכניס מדות סבלנות לתוך מדתו של יוסף הצדיק כדי שיהיה מלא רצון על ישראל שלא יהיה לו שום תרעומות על נפש ישראל, כי משצט הזה מתעורר דין על ישראל צעת שנוטים מרצון הש"י, כמו שמנינו שהנציא הזהיר את ישראל ח"ל פן יללה כאש בית יוסף והיינו שמדתו לא תכעוס ויהי זרצון על ישראל, ע"כ אמר ורצון שוכני סנה היינו שהש"י ילמוד אותך מדות סבלנות כמו שלמד אותי צסנה, עכ"ל. לפיכך הזהירו הכתוב ארור משגה עור צדרך וגוי ופרש"י משגה עור - הסומא צצבר ומשיאו עלה רעה ע"כ. פן וחולי ישיאו עלה רע דהיינו ילמדנו תורה שאינה שייכת לו לשורשו, כמו שדרשו (ספרי - האזינו פיסקא י"ז) ואין עלה אלא תורה שגא' לי עלה וחושיה ע"כ. והנה צצט אפרים קבלו עיקר כח התשוקה והקנאות מיוסף אציהם ולכן מצטיח הכתוב (ישעיה י"א י"ג) אפרים לא יקנא את יהודה ויהודה לא ילך את אפרים וגוי.

Mishna 11

Enthroned the letter - ל - *Lamed* in Coitus and tied it a crown, combining them with one another and forming *Libra* in *Olam* - World, Tishrei in *Shana* - Year and the gall bladder in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה י"א

המליך אות למ"ד²⁹ בתשמיש וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן מאזנים בעולם ותשרי בשנה ומרה בנפש זכר ונקבה.

29. תשמיש: צחי' רבי ישמעאל צן אלישע כהן גדול, כדאיחא צשער הגלגולים (הקדמה ל"ד) וז"ל והרי ר' ישמעאל צן אלישע כ"ג, שנצחר אלניו שהוא נצון נשמת יוסף הצדיק, ולמה לא היה צו כח זה כמוהו [כמו צן עזין]. אלל הענין הוא צמה שנצחר אלניו, כי כל אותם עשרה הרוגי מלכות, הם עשר טפות זרע שילאו מן יוסף, ולפי שיוסף הוא עלמו ר' ישמעאל, וחטא, כי פגם צאותם הנצונות שהוליאם לעמקי הקליפה, לכן לא היה צו כח לצרר נפשות גרים. ולכן תמלא כי עונש ר' ישמעאל קשה מכל עשרה הרוגי מלכות כי הוא גרם להם, ע"י הולאות טפת זרע הנזכר. וכדמיון מ"ש ציוסף, ויפשיטו את יוסף את כתנתו, כן הפשיטו עור פניו של ר' ישמעאל. גם נדמה ר' ישמעאל ליוסף, צבויתו יפת תאר כמוהו, כנזכר צפרקי היכלות. וכמו שיוסף נצצה צין בגוים צמלרים, כן נצצה ר' ישמעאל, כנזכר כששאלו ר"י צן חנניא, וא"ל מי נתן למשסה יעקב, והשיב הלא היא ה' ז' חטאו לו, רמז לו, כי צעון נצונות טיפי הזרע של יוסף שירדו צקליפות צמקום הרגלים, אשר שם הוא סוד המשסה צרגלים, לכן נצצה צין בגוים, וזהו מי נתן למשסה יעקב, שהם אותם הטפות כנזכר, והשיב הלא היא ה' ז' חטאו לו, ע"כ. וצספר צדקת הצדיק (אות קני"ט) צא"י וז"ל דוד המלך ע"ה שהיה גם כן כולל כל הנפשות שהרי הוא רגל רציעי צצמרכצה והקים עולה של תשוצה רק צעון תארה לצד. ולכן ירצעם שהיה נקי צזה [כמו ששמעתי שנקרא אפרתי שפירוש שם זה מי שלא ראה קרי מימיו ולכן מלא חן צעוני אחיה השילוני שזה דרגא דשילה יש לו יחס עם צצט אפרים] לא שצ וגחלק על מלכות בית דוד, ע"כ.

Coitus: This refers to R. Ishmael b. Elisha the High Priest, as we read in the book, *Sha'ar Hagilgulim* (preface 34) 'Now, concerning R. Ishmael b. Elisha the High Priest, about whom we have previously written to say, he was a spark of Joseph the *Tzadik* - Righteous. As to why did he not have the same power as Ben Azai? We have also previously explained that each of those Ten Martyrs was one of the ten drops of semen which issued from Joseph. But R. Ishmael was the reincarnation of Joseph himself who sinned, by damaging those ten drops of seed and issuing them into the depths of the *Klippab* - Husks. Therefore, R. Ishmael did not possess the power to create the souls of converts. That's why we find, historically, that R. Ishmael's punishment was the worst of all Ten Martyrs, for he caused it all by issuing the drops of seed, as discussed. And, just as the text tells us that 'they stripped Joseph of his coat', so did they strip the skin off R. Ishmael's face. R. Ishmael was also the image of Joseph, being exceedingly beautiful of form like him, as in mentioned in the *Pirkei Heichaloth*. And just as Joseph is captive among the gentiles in Egypt, so too, R. Ishmael is taken captive, as is taught in the Talmud; When R. Yehosua b. Chanania asked him, (Isa. 42:24) "Who gave Jacob up for spoil, and Israel to plunderers?" He, Ishmael answered, (ibid.) "Was it not the LORD, against whom we have sinned?" He was, already then, hinting to him that it was for the sin of those droplets which were cast down into the *Klippot* - Husks, into the 'place of feet' where the secret of spoiling with the feet happens. That's why he was a captive among ther gentiles. This explains the verse, 'Who gave Jacob up for spoil?' it refers to those drops of seed already mentioned. To which Ishamel replied, 'Was it not the LORD, against whom we have sinned?' In his book, *Tzidkat Hatzadik*, (159) R. Tzadok Hacoheh of Lublin writes, 'King David also contained and was comprised of all souls, for he was the fourth foot of the *Merkava* - Chariot, and he set up the process of *Teshuva* - Repentance, for the sin of lust alone. And that is why Jeroboam who was completely free of this sin, - as I heard (from my Rebbe of Izbicy) he was known as the Ephrati, which is a name applied only to those men who have never seen an issue of semen in their life. That is why he was so attractive to Ahiyah the Shilonite, because this is the genius of Shilo which is associated with the Tribe of Ephraim, - could not bring himself to repent, and fought bitterly with the kingdom of the House of David.

ספר יצירה ע"פ הא לכה זרע

(כד)

Preface to Mishna 12

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:15) "Cursed be the man that makes a graven or molten image, an abomination to God, the work of the hands of the craftsman, and sets it up in secret," as referring to the Tribe of Levi. The Tribe of Levi always guarded themselves against overstepping the boundaries of the rules of Torah law. The truth is that all laws of the Torah are clothed in garments so that everyone can grasp and observe and obey them. But there are times when what God wants is to vanquish the person, as it is written, (Psalm 51:6) "So that Your words may be seen to be right, and You may be clear when You are judging," as is explained in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Ex. *Va'era*) The Tribe of Levi, however, could not worship the Golden Calf, for them to have done so would have meant doing damage to the very source of their LifeForce, and they would never have been able to fix the sin. (See *M.H.* vol. I. Ex. *Ki Thisa*) The sin of the Golden Calf sprang from their desire to grasp the Light of God before the time was right.

פתיחה למשנה י"ב

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תצוא) מפרש הפסוק ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת יהו"ה מעשה ידי חרש ושם בסתר וגו'. נגד שבט לוי, כי שבט לוי שמרו עצמם בלי ללאת מגדר כללי דברי תורה, ובזאת כל הדברי תורה הם נלכדים בלבוש שיוכל האדם לקבלם ולהשיגם, אכן לפעמים יחפון השי"ת לנח האדם כמו שכתוב (תהלים נ"א ו') למען תלך בדבריך וגו'. (וכמו שנחצהר צמי השילוח חלק ב' פ' וארא ויקח אהרן את אלישבע) אבל הם לא יכלו לעבוד את העגל, כי להם היה מגיע החטא לשורש החיים ולא היו יכולים לתקן את החטא, לכן שמרם השי"ת, (ועיין חלק א' פ' תשא) וענין חטא העגל שהיה גם כן שרוא להשיג אור השי"ת קודם הזמן עיי"ש.

In my opinion what this means is that the source of Levi's soul comes to him from that aspect of the divine which longs for clarity, for life untrammelled by a need to enter grey areas, not to begin anything whose outcome is doubtful, or commit any act requiring subsequent qualification; when faced with anything doubtful, to react by doing nothing. As is explained in the *Mei Hashiloach* concerning the story of Dinah and Shechem, that Levi did not want to marry her, even to help her escape from the *Klippab* - Husk of Shechem and the Hivite culture, (see above, preface to Mishna 9) And as is explained, (*M.H.* Num. *Naso*) They always preferred the safe path. As a corollary of the desire for clarity was the desire to enjoy the brightness and brilliance of the hidden Light, as we read in the Midrash, (Gen Rabbah 20:12) 'It is written, (Gen. 3:20) "God made tunics of leather for Adam and his wife, and clothed them." However, in the Torah of R. Meir the word - עור - *Ohr* - Leather, is written with an - א - *Alef* instead of an - ע - *Ayin*, to read, - אור - *Ohr* - Light. The verse now reads, "God made tunics of light for Adam and his wife." Levi had tremendous desire to be granted vision of that Hidden Light, light unclothed; light clear and pure. Such a desire can lead him to make a graven image in the depths of his heart, God forbid. He can do so by removing any traces of taste and joy from the act of sinning; by ensuring there remains no pleasure or sweetness in any mundane act at all. By distinguishing among the beautiful and the ugly so that there remains no connection or confusion between what has grace and what has ugliness. By doing so, Levi can separate between the Waters above Heaven and Water below Heaven, as has been explained in the story of ben Zoma, (Ch. I. Mishna 4 cit. loc. Depths of Good) For when even the merest vestige of mundane pleasure is removed from worship of God; from learning Torah and fulfilling the Commandments, then this physical world would be completely divested of any holy pleasure and holy life. God's management of the world would be as obvious the fatted bull calf the Israelites saw in the wilderness. And it is precisely the Tribe of Levi who are prepared at any moment to abandon every mundane pleasure, even because of some small doubt, to do nothing, just to be on the safe side, whom God warns, "Cursed be the man that makes a graven or molten image, an abomination

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

to God, the work of the hands of the craftsman, and sets it up in secret,” meaning, not to turn God’s management of this world into a Golden Calf or graven image.

וני"ל ביאורו ששורש נשמת לוי צא לו מצחי' זו שתמיד היה משתוקק לחיים מצוררים, לחיות צלי להכניס את עלמו לספיקות שלא לעשות שום מעשה שיצטרך אח"כ לציוריו, וכשמזדמן לו מעשה שהי' מסופק בו הי' שצ צשצ ואל תעשה, כמו שמצואר צספי' מי השילוח צמעשה דדינה ושכס שלא רצה לוי לקחה אפילו להוליאה מתוך הקליפה, (עיין לעיל פתיחה למשנה ט') וכמו שמצואר צפי' נשא את ראש בני גרשום גם הס. ולעומת זו מתאורה להנות מאור הצביר אור הגנוז כמו שאיתא צמדרא (רצה צראשית כי י"צ) ויעש יהו"ה הי' לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם צתורתו של ר"מ מלאו כתוב צתנות אור, ע"כ. שללוי יש חשק גדול לאור צלי לצושים, ויכול על ידי זה לצא לעשות לו עגל מסכה צמסתרים תוך לצבו ח"ו, דהיינו להוליא טעם והנאה מן החטא, ושלא יהי' שום מתיקות צעניני עולם הזה כלל, כדי להפריד צין היפה למכוער שלא ישאר חיבור להחן עם המכוער, ועל ידי כך יעשה פירוד ח"ו צין מים עליונים למים תחתונים כמו שמצואר אללנו צמעשה דצן זומא. וכשיפרדו כל הגאות עוב"ז מן העבודות ומן התורה והמלוות ישארו כל עניני העוב"ז צלי חיות דקדושה ויתראה צעולם הזה בהנהגתו ית' כמו שור עגל מרצק שראו צני"י צמדצר. ודווקא אלל לוי שמוכן כל רגע לעזוב כל עניני עוב"ז, אפילו משום ספק אשר יש בו, צשצ ולא תעשה, מתרה הכתוב ארור האיש אשר יעשה פסל וכו' שלא יעשה מהנהגתו ית' צעולם הזה עגל ופסל.

It may also be understood another way. In *Sefer Yetzira* there is no month corresponding to the Tribe of Levi. Menashe, son of Joseph represents the month in Levi’s place. This explains the affair of Zelophehad, (Num. 26:33) whose sin is mentioned anonymously, (ibid. 15:32) “And while the Children of Israel were in the wilderness they found a man gathering sticks on the sabbath day.” His way was diametrically opposed to the way of the tribe of Levi. Zelophehad spurned the path of ‘Sit And Do Nothing’, even refusing to rest on the Sabbath. As the Targum (attr. Jonathon) translates the verse, (ibid.) ‘And while the Children of Israel were in the wilderness, the Commandments of the Sabbath were known to them but the punishments for transgressing those commands were unknown. One man of the House of Joseph arose and announced, “I will go and harvest sticks on sabbath in flagrant view of witnesses who will then report me to Moses. Moses will have to ask for guidance from God concerning the punishment for my transgression, and sentence me. That way all of Israel will get to know exactly what the punishment is for desecrating the Sabbath.” Then the witnesses observed a man breaking off and harvesting branches on the Sabbath day.’ And because Zelophehad sinned against Moses, as the Sabbath is a gift Moses alone brought to this world, none of the judges later wanted to rule concerning the claim Zelophehad’s daughters made on the estate their father would have inherited in the Land of Canaan if he had survived, in case they inadvertently impinge upon Moses’ honor. Zelophehad’s daughters, however, had wisdom who inherited much of their father’s genius, and even more than that, as God testified, (Num. 27:7) “So, [rightly] are the daughters of Zelophehad speaking.” To explain the use of the word - כן - *Kain* - Rightly in the verse, we read in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II Num. *BeHa'alotecha*) ‘It is written, (Num. 9:23) “By the word of God they pitched their tents, and by God’s word they marched: and guarded the watches of God according to God’s commandment at the hand of Moses.” The disappearance of the clouds and the *Shechinah* - Dwelling Presence [signalling their departure] was visible only to Moses. It is thus in every generation, where it is only the *Tzadik* - Saint of the generation who sees what God desires in the moment. As it is written, (Prov. 10:32) “The lips of the righteous know what is the will, etc.” In his generation, it was the Holy Yid who saw that it was the will of God for people to begin their prayers at a late time. He relied on the verse from Scripture, (Deut. 12:4) “Ye shall not do so unto the LORD your God.” The word, - כן - *Kain* - So, hints at something which has been fixed so that it no longer has any life. When the Holy Yid saw what God’s will is in this matter he started praying later. His soul shines brilliantly in the Garden of Eden because he correctly discerned the direction of the Light of God’s will. For although it is possible that, with the changing times, these times too

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כז)

will change, nevertheless his spirit was faithful to God.' That God said, " - *Kain* - כן - So [rightly] are the daughters of Zelophehad speaking," meaning that the daughters of Zelophehad had moved beyond the simple usage of the Law, where the Holy Yid went when he saw it was time to ignore the Laws for the Times of Prayers, to that place about which it is written, "Ye shall not do - *Kain* - כן - So unto the LORD your God." Thus, when the judges, who were heads of the Tribe of Menashe, brought their case before Moses, demanding to know why the women ought not be obliged to marry within their tribe so their father's inheritance which they inherited posthumously in the Promised Land not be lost to the Tribe of Menashe, God answered, ' - *Kain* - כן - So [rightly] are the Tribe of the sons of Joseph speaking.' In fact, the daughters of Zelophehad were also granted the very final chapter in the Torah, as is explained in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol, I. Num. *Pinchas*). And so, the Tribe of Menashe took the month previously belonging to the Tribe of Levi.

וגם אפשר לפרשו באופן אחר. הנה בספר יצירה לא נרשם חודש ומזל לשבט לוי, ונראה לי שאותו טווח וקללה לקחו שבט מנשה, וזה ענין צנות ללפחד, שחטא ללפחד היה ממש וצדיוק להיפך מתכונה זאת שלשבט לוי, שלא ראה בשבט ואל תעשה דייקא, ולא שבת בשבת, וכמו שתרגם יונתן (במדבר ט"ו ל"ב) והווי בני ישראל שריין במדברא גזירת שבתא אשתמודע להון ברם קנסא דשבתא לא אשתמודע להון קם גברא מדצית יוסף אמר צמימריה איזיל ואתלוש קיסין ציומא דשבתא ויחמון יתי סהדיא ויתנון למשה ומשה יתבע אולפן מן קדם יי וידון יתי וצכן אשתמודע קנסא לכל בית ישראל ואשכחו סהדא ית גברא כד תליש ועקר קיסין ציומא דשבתא, ע"כ. ולפי שחטא נגד משה רבינו כי חלק משרע"ה היה שבת, לפיכך לא ראו הדיינים לשפוט משפט צנות ללפחד³⁰ פן יפגעו בצבד משה. אכן צנות ללפחד חכמות היו וירשו מאציהן כמה וכמה מעלות

30. ספ' מי השילוח (חלק א' פ' פנחס) ויקרב משה משפטן לפני ה'. איתא במדרש (רבה פרשה כ"א י"ג) שהקריבו לפני שרי עשרות ולפני שרי מאות וכלם יראו לשפוט צדק הזה וגם משרע"ה ירא עד שהקריבו את משפטן לפני ה'. והענין בזה כי חטא מקושש היה שחטא נגד משרע"ה כדאיתא צבוק"ק (במדבר ר"ה:) כי חלק מרע"ה היה שבת כמ"ש ישמח משה במתנת חלקו, וללפחד לא קיים את השבת בשבת השני שנלטו ישראל וזאת היו מקיימים מלות שבת בשבת השני, היה אז תיכף יוכר לעין כל ישראל מדרגות השבת שהוא מדרגות מרע"ה, וע"י חטא ללפחד שעבר על שבת השני נסתם האור הזה מישראל, ועי"ז היה מרע"ה מסופק אם יכול לעבור על מדותיו או לא, כי בלערא דגופא אסור לת"ח לעבור על מדותיו (יומא כ"ג.) ובלערא דמונא מלוא לעבור על מדותיו, כדאיתא בגמ' (ראש השנה י"ז.) כל העובר על מדותיו מעצירין לו על כל פשעיו, והענין כי לערא דמונא אינו רק צבוק"ז והוא דבר שיכול להחזיר לו, ולערא דגופא הוא דבר שנשאר רושם לעד, ולכן היה מסופק אם זה המעשה לערא דמונא שלעתיד יחזיר הקצ"ה זה האור לישראל ויתראה לעין כל ישראל טוב מעלות השבת ולא נאצד הדבר הזה מאתם רק לזמן, או הוא לערא דגופא כי כמה נפשות מישראל האם היו יודעים עומק יקרות השבת היו עובדים את ה' ביתר שאת, והיה מסופק בזה, ע"כ לא יכלו שום אחד מהדיינים לשפוט את הדבר הזה כי יראו פן יפגעו בצבדו של מרע"ה, והשיב הש"י למרע"ה מאחר שלא נסתם האור של שבת רק לזמן, אינו נקרא רק לערא דמונא ויכול למחול, ע"כ.

Moses brought their case before God. We learn in the Midrash, (Num. Rabba 21:13) that their case came before the local magistrates, before the higher courts and the supreme court, and that they were all afraid to rule in the matter. Even Moses himself was afraid to rule, which is why he brought the case before God. The reason for this is as follows: the case involving the man who had gathered sticks on the sabbath was a sin against Moses, as we learn in the Zohar (Vol. III. 205b) that Moses' gift is the Sabbath. As we say in the Sabbath liturgy, 'Moses rejoices in his portion.' Zelophehad, the man who was put to death for breaking the sabbath, actually desecrated the second Sabbath the Jews ever celebrated. If the Jewish people had observed that second Sabbath, it would have become apparent and obvious to the eyes of every Jew, the deepest meanings of the Sabbath. Every Jew would then have been at the level of Moses. The result of the sin of Zelophehad who desecrated that second Sabbath, is that this light was removed and hidden from the Jewish people, and this is why Moses was in doubt as to whether he could simply forgive and overlook the transgression against him, or not. Because when it comes to a personal affront, a scholar may not forgive; as we learn in the Talmud (Yoma 23a), it is only a financial injury that he is obliged to overlook. It is a Mitzvah to forgive, as we learn in the Talmud (Rosh Hashannah 17a) "Whoever overlooks injuries to himself is forgiven all his sins." The reason is that monetary injury only really exists in this world and it is an injury that can be repaired; but a personal affront is something that leaves an impression forever. That's why Moses was in doubt as to whether Zelophehad's desecration of the sabbath was to be classed as a monetary injury or a personal affront, depending on whether God was going to make reparation and reveal to the Jewish people the real meaning of the Sabbath, (in which case it was not going to be lost, but merely temporarily disabled) or whether Zelophehad's injury of the Sabbath was permanent. For how many Jews are there, who, had they only known the real meaning and tremendous preciousness of the Sabbath, would have worshipped God with all their might? This is why none of the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

גשגגות ועוד יותר כמו שהעיד הקצ"ה (במדבר כ"ז ז') כן צנות ללפחד דצרת וגו'. ונ"ל לצאר הענין לשון הקרא 'כן' צנות ללפחד וכו' ע"פ מה דחיתא צספ' מי השילוח (חלק ב' בהעלותך) וז"ל על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו את משמרת ה' שמרו על פי ה' ציד משה. הסתלקות הענין ושכינתו נראה רק למשה רבינו ע"ה, וכן בכל דור ודור מי שהוא לדיק הדור רואה ראון השי"ת כמו שכתוב (משלי י' ל"ב) שפתי לדיק ידעון ראון וגו'. והיחודי הקדוש זללה"ה צדורו ראח ראון השי"ת צאיחור זמן תפלה ונסמך על מאמר הכתוב (דברים י"ג ד') לא תעשון כן ליהו"ה אלהיכם, כן רומז על קציעות צלי חיים, וכשראה ראון השי"ת צזה לכן התאחר צתפלתו, ונשמתו מאירה צגן עדן מזה כי כוון לאור ראון השי"ת, אף כי יכול צשנוי זמנים להשתנות מ"מ נאמנה את אל רוחו³¹ עד עת קץ, עכ"ל. וזה שאמר הקצ"ה 'כן' צנות ללפחד דצרת דייקא, כי הן צאו על סוד 'כן', צחי' לא תעשון כן ליהו"ה וגו'. ולכן כשצאו ראשי צצט מנשה למשה צטענה למה יפסידו אותו חלק שירשו צנות ללפחד צנחלת הארץ כתיב (במדבר ל"ו ה') וילו משה את צני ישראל על פי יהו"ה לאמר כן מטה צני יוסף דצרים וגו', 'כן' דייקא. וגם נתן לצנות ללפחד הפרשה האחרונה צתורה כמו שאיתא צספ' מי השילוח³², וצו ונטלו צצט מנשה אותו חדש שהיה שייך לצצט לוי.

Mishna 12

Enthroned the letter - נ - Nun in Smell and tied it a crown, combining them with one another and forming Scorpio in *Olam* - World, Cheshvan in *Shana* - Year and the stomach in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה י"ב

המליך אות נון³³ בריח וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן עקרב בעולם וחשוון בשנה והמסס בנפש זכר ונקבה.

judges felt it in their power to rule in the case, because they were afraid to further insult Moses. So God answered them and Moses, that since the light of the Sabbath has only been hidden for the time being it is no more than a monetary injury which he is encouraged to forgive.

31. עפ"פ (תהילים ע"ח ח') ולא יהיו כאבותם דור סורר ומרה דור לא הכין לבו ולא נאמנה את אל רוחו וגו'.

Based on the verse, (Psalm 78:8) "Then they will not be like their ancestors, a stubborn and rebellious generation. Their hearts were not loyal. Their souls were not faithful to God."

32. מי השילוח (חלק א' מסעי) כן מטה צני יוסף דצרים. הענין שכתב צסיום התורה פרשה הזאת שאינה נובחת רק לשעה. והענין צזה להראות להם לישראל כי לא על הלאח לצדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. לחם היינו ד"ת כללים הנארכים צכל עת לכל נפש מצלי שום שינוי ותמורה ובה התרי"ג מלות. והעיקר הוא להצין דצ"ת צכל זמן את ראון ה' מה ראונו צכל רגע לפי העת והזמן, ומד"ת ילא אור לצנות ישראל שיצונו עומק ראון ה' כפי הזמן, ועי"ז נכתב הפרשה הזאת אחר סיום כל התורה, צכדי להצין לישראל כי מכל התורה יולא פרטים לכל עת ולכל זמן וכל ד"ת הם עלות צכדי שיצין האדם צאיזה דבר יחפון השי"ת עתה ויעסוק צה, ע"כ נכתב הפרשה הזאת שהוא ג"כ אינו נובה אלא לזמן.

So [rightly] the Tribe of the children of Joseph speak. This is the reason that the very final chapter of the Torah deals with this issue that only applies for the shortest time, it is to show the Jewish people, as the verse says, (Duet. 8:3) 'It is not by bread alone that a person lives, but upon every utterance of the mouth of God that man lives.' Bread refers to the general rules governing the Torah. Rules that apply across the board at all times to every person without distinction or change. These are the 613 Commandments. But the main thing is to understand all the time, in the Torah itself, what God's will is in this time and this place. It is from the Torah that the light comes into the heart of the Jewish People whence they are given to understand the true depth of God's will for that moment. This is why this chapter is written here after the Torah is finished. It is to give us to understand that from the Torah come details applicable to every time and place and all the words of the Torah are bits of advice given to a person, with which to find God's will now and act upon it. That is why this chapter, whose subject is purely temporary, is written here at the end of the Torah.

33. ריח: ונ"ל שהוא צחי' רבי אלעזר צן שמוע שהוא לצד ידע גדלות מדרגת יוסף, כדאיתא צגמ' (חגיגה י"ג צ): הארץ על מה עומדת על העמודים שנאמר וכו' רבי אלעזר צן שמוע אומר על עמוד אחד ולדיק שמו שנאמר ולדיק יסוד עולם, ע"כ. ובהו שהצין גדלות יוסף שהיה מרכזה למדת לדיק יסוד עולם. ולמה לא אמר לחייו שלא ישלנו צו, הלא לוי היה צו שתי צחי' חסד וגבורה, כהונה ולווייה צמיזוג, והיה לו להרגיש חומר האיסור והחטא. אלא שרבי אלעזר צן שמוע (יצמות ס"ה): ואמר רבי חילעא משום ר' אלעזר צן שמוע כשם שמאוב על אדם לומר דבר הנשמע כן מאוב על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע, ע"כ. (והגם שגירסת הש"ס שלנו מייחס המימרא לרבי אלעזר צרבי שמוע, אמנם צש"ה -

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

הקדמה ו', וצספ' נתיבות עולם צ' נתיב התוכחה פרק צ', וכן כעין זה בילקוט משלי ט' רמז תתקמ"ד מיוחדם לרבי אלעזר בן שמוע)

Smell: In my opinion this refers to R. Elazar b. Shamua, who was the only one of the rabbis who really understood Joseph's greatness, as we read in the Talmud, (Hagiga 12b) 'What does the world stand on but its pillars, etc. R. Elazar b. Shamua says it stands on a single pillar, as it is written, (Prov. 10:25) 'And the *Tzadik* - Righteous is the *Yesod* - Foundation of the world.' This verse is applied to Joseph, known as the *Tzadik* - Righteous, whose greatness was mastery of the *Sephirah* of *Yesod* - Fundament. The question then is this: how come R. Elazar b. Shamua in his incarnation as Levi, who really understood that Joseph was the *Tzadik* - Righteous, the vehicle for the divine *Sephirah* of *Yesod* - Foundation of the world, did not intervene to prevent him being harmed by his brothers? Levi was, after all, a blend of both *Hesed* - Lovingkindness and *Gevurah* - Might, the levels of both Cohen and Levi combined. Surely he understood the dire consequences of the act they were about to perpetrate, and its sinfulness? The answer can be found in the Talmud, (Yebamoth 65b) where we find, attributed to R. Elazar b. Shamua, the following dictum. R. Ialai said in the name of R. Elazar b. Shamua, 'Just as it is a *Mitzvah* - Virtue for a person to say what will be heard, it is a *Mitzvah* - Virtue to leave unsaid what will not be heard.' (Although the version of the text we have in the Talmud attributes the saying to another Tanna, it is as we have quoted it in the *Shela"b* Pref 6, *Netivot Olam II Netiv Hatochacha* Ch. II, *Yalkut Shimoni* Prov. 9 *Remez* 944)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

Preface to Mishna 13

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:19) "Cursed is he who perverts the judgment of the stranger, the orphan or the widow," as referring to the Benjamin.

פתיחה למשנה י"ג

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תצוה) מפרש הפסוק כתיב ארור מטה משפט גר יתום ואלמנה וגו'. הוא נגד בנימין.

In my opinion what this means is that the source of Benjamin's soul comes to him from that aspect of the divine which longs to do good things on behalf of the Children of Israel. He has tremendous ability to receive and absorb all the good things to be found everywhere in the world; to separate the precious from the dross and to raise it all to the highest levels of holiness, to its source. As we find it written, (Gen. 49:27) concerning him, "Benjamin is a ravenous wolf; In the morning he devours the prey, And in the evening he divides the spoil." Even those desires and good things which are in exile among the gentiles, Benjamin has the power to absorb and assimilate them, and then to introduce them into Israel, as we read in the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. I. Ex. *Tetyzaveh, Ki Thiva*) "The Talmud refers to Benjamin, saying, (Yoma 12a) Benjamin the *Tzadik* - Righteous was in pain over the precise location of the Temple, he wanted it swallowed within his portion of the Holy Land. That's why he became host to the *Shechina* - Dwelling Presence. Because God recognized that if the Temple were built in Benjamin's portion he would also greatly desire to receive the Sacrificial Altar in his portion as well. So, that desire caused him to become host to the *Shechina* - Dwelling Presence." Now, because Benjamin always desired to do things for the benefit of his brothers who are hinted at as the stranger, the orphan and the widow, it may cause him somehow to grasp more than we can hold, and bite off much more than we are able to swallow. Therefore Moses cautioned them, 'Cursed is he who perverts the judgment of the stranger, the orphan or the widow.'

וני"ל ביאורו ששורש נשמת בנימין בא לו מצחי' זו שחמיד משתוקק להטיב לצני ישראל, ויש לו כח רב לקבל כל הטובות הנמצאים בעולם להוויא יקר מזולל להעלותם לשורשם בקדושה כמ"ש אללו (בראשית מ"ט כ"ז) בנימין זאב יערף ואף הטובות והתשוקות הנמצאים בגלות בין האומות יש לו כח ללקטם לקבלם ולהכניסם לתוך ישראל כמו דחיתא בספ' מי השילוח (תלוא). וכן שם (תשא) וז"ל מאמר הגמ' על בנימין, בנימין הדיק היה מטער עלי' לבלועה לפיכך נעשה אושפיזיכנא לשכינה היינו לפי שהש"י הכיר בו כי באם יצנה בהמ"ק בחלקו יחפון מאוד לקבל גם המזבח לחלקו, ועי"ז נעשה אושפיזיכנא ע"כ. ולפי שחמיד משתוקק להטיב לחיו, שהם צחי' גר יתום ואלמנה³, ואפשר לו לזא על ידי זה לתפוס מרובה הרבה ממה שאפשר לנו לבלוע, לפיכך הזהירו הכתוב ארור מטה משפט גר יתום ואלמנה וגו'.

34. (זוהר ג' רס"ח) ודא הוא רזא דאשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, ואוקים קרא דא ברזא דכנסת ישראל, דכתיב (שמות כ"א י') שארה כסותה ועונתה לא יגרע, ואי אחמנעו מינה, מה כתיב, וילאה חנם אין כסף, כמה דאת אמר (ישעיה נ' א') אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה, וכתיב (שם נ"ג ג') חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו, ומאן דמנע אורייתא מינה, כמאן דנסב מארי (ס"א שארה) דאתתא, ומנע ליה מינה, דאשחרת בארמלתא, ולא ארמלתא, דא הוא דכתיב (איכה א') היתה כאלמנה וכו' עי"ש.

Zohar, (Vol. III. 268a) "This is the secret found in the book of R. Hamnuna the Elder, explaining the verse as referring to Knesset Israel - The Community of Israel, as it is written, (Ex. 21:10) "If he take himself another wife, her food, her raiment, and her conjugal rights, he shall not diminish." If he withdraws himself from her, what does the verse say, (ibid. 11) "If he doesn't give her these three things, she can go free, without paying any money for her freedom." As it is written, (Isa. 50:1) "Thus says God, "Where is the bill of divorce By which I have sent your mother away?" And it is written, (ibid. 52:3) "For thus says God, 'You were sold for nothing and you will be redeemed without money.'" And whoever withholds Torah from her is counted as though they had married her husband and withheld him from her, thus causing her to remain as a widow, but not a true widow. This is the meaning of the verse, (Lam. 1:5) "She has become as a widow."

“

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

Mishna 13

Enthroned the letter - ס - *Samekh* in Sleep and tied it a crown, combining them with one another and forming Sagittarius in *Olam* - World, Kislev in *Shana* - Year and the maw in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה י"ג

המליך אות סמ"ך³⁵ בשינה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן קשת בעולם וכסלו בשנה וקבה בנפש זכר ונקבה.

35. שינה: וי"ל שהוא בחי' רבי נחמיה בן הקנה ראש האדיקים היורדס למרכבה כדאיתא בכמה דוכתי בפרקי היכלות (רצתי ט"ז אות ג) וי"ל וצא רבן שמעון בן גמליאל ורבי אליעזר הגדול ורבי אלעזר בן דמה ור' אליעזר בן שמוע ור' יוחנן בן דבצאי וחנניה בן חכינאי ויונתן בן עוזיאל ור' עקיבא ור' יהודה בן צבא צאנו וישבנו לפניו והיו כל המון חצירים עומדין על רגליהן כי היו רואין כוביות של אש ולפידי אור שמפסיקין ציניהם וצינינו ור' נחמיה בן הקנה יושב ומסדר לפניהם את כל דברי מרכבה ירידה ועליה היאך יורד מי שירד והיאך יעלה מי שיעלה, ע"כ.

Sleep: In my opinion this refers to R. Nechunia b. Hakana who headed the righteous men who 'descended unto the *Merkava* - Chariot', as we read in a number of places in the *Pirkei Heichalot*, (*Rabbati* 16:3) 'Then came Raban Shimon b. Gamliel, R. Eliezer the Great, R. Elazar b. Dama, R. Eliezer b. Shamua, R. Yochanan b. Dahavai, Chanina b. Chachinai, Yonantan b. Uziel, R. Akiba and R. Yehuda b. Bava. We came and sat in front of him while a multitude of colleagues stood on their feet, for they saw the cubes of fire and flashes of light separating between us and them. R. Nechunia b. Hakana sat arranging the entire order of the *Merkava* - Chariot, the descent and the ascent; how those who were to descend were to go down and how those who would ascend were to come back up.'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(א)

Preface to Mishna 14

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:24) "Cursed is he who strikes his neighbor in secret," as referring to the Dan. For this means that one should not punish his friend in prayer, even if he sees him doing something unseemly. Nevertheless he must not hurt him secretly, i.e. in the Hidden Of The World. This corresponds to the Tribe of Dan because Dan had tremendous powers of conquest in his worship of God, as is explained, (*M.H.* Vol. I. Ex. *Tetzave*) for it was about Dan that the verse says, (Gen. 49:17) "Dan shall be a serpent in the way, A horned snake in the path, That bites the horse's heels, So that his rider falls backward."

פתיחה למשנה י"ד

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור מכה רעבו בסתר וגו'. הוא נגד דן, שזה מורה שלא יענש לחצרו בתפלה אף שיראה ממנו דבר שלא כהוגן מכל מקום לא יכהו בסתר בסתרו של עולם, וזה היה נגד דן שנמלא בס נלוח גדול בעבודת השי"ת כמו שנחזר (חלק א' פ' תלוא) שעל דן נאמר (בראשית מ"ט י"ז) הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחר.

In my opinion what this means is that the source of Dan's soul comes to him from that aspect of the divine which longs for simplicity and integrity of heart. So much so, that it became possible for Dan to stand and be tried against any criteria by which he anyone might judge him. He was always ready to be tried and tested by any judge with the skill to probe for truth. As we learn in the Talmud, (Pesachim 4a) 'He who says, 'Judge me, litigate me,' most probably comes from the Tribe of Dan, as it is written, (Gen. 49:16) "Dan will judge his nation like one of the Tribes of Israel." In the book, *Mei Hashiloach*, (Vol. I. Ex. *Tetzave*) it is explained thus: 'All Dan's power came from his absolute conviction that God would help him, since he was acting in good faith, as the Talmud says, 'He who says, 'Judge me, litigate me,' comes from the Tribe of Dan,' because they possessed that unflinching resolution backed by their faith that God would see them vindicated in judgment. In every endeavor a person undertakes in this world, even he is studying Torah or performing Mitzvot and good deeds, he nevertheless always remains in some doubt. E.g. a man may give alms to the poor man, now, if the poor man uses that energy to do something good, then the almsgiver was supporting the hand of another person in the performance of a Mitzva. But if the poor man does a sin, God forbid, with that energy, then the giver was supporting the hand of the sinner. Among the Tribe of Dan, however, there exists such tremendous confidence that God will not allow a Mitzva done with a pure heart to go to waste; why, after all, should God turn it into a stumbling block? That God will surely summon a worthy pauper to receive the alms, someone who will use the energy and do another Mitzva with it.'

If a person does an act of charity without ulterior motive and with good intent, but the recipient of the charity then does something wrong with it, that might enrage the original giver of the charity, who might denounce the recipient in his heart. Such is possible as a result of any number of interactions in life where one person does something proper which is then used improperly by the other. And because he does not suffer iniquity it may happen that he accuse him inwardly and denounce him in his heart, that's why the the Torah warns him, 'Cursed is he who strikes his neighbor in secret.'

וני"ל ביאורו ששורש נשמת דן בא לו מבחי' זו שתמיד משתוקק לתמימות וישרות הלכ עד שיבא ראוי לעמוד במשפט נגד כל מקטרג בתמימותו, ומוכן בכל עת לדיון ולדיין הדין דין אמת לאמיתו. כדאיתא (פסחים ד'). הווא דאמר דונו דיני אמרי שמע מינה מדין קאתי דכתיב דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל וכו'. ומפרש בספ' מי השילוח (חלק א' פ' תלוא) וז"ל שכל תקופתם הווא מחמת שהווא בטוח שהש"י יעזרו יען כי הווא הולך בתום כמבואר בגמ' הווא דאמר דון דיני אשתכח דמדון קאתי כי הי' זו תקופות אשר בטח שיזכה צדון, כי בכל עיני עוב"ז ואפילו מלוא ומע"ט שהאדם עושה הווא אח"כ בספק

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

כגון כשאדם נותן לדקה לפניו והעני ילך צדקה הזו ויעשה מלאה נקרא מסייע ידי עושה מלאה וזאת העני עשה עזירה ח"ו צדקה הכח אז יהי הנותן מסייע ידי עוזרי עזירה, וזוהי השצט נמלא תקופות גדול שהוא צטוח צבי' מאחר שעשה המלאה צתמימות למה יזמין לו הש"י מכשול צדקה צטוח שיזמין לו הש"י עני כשר וילך צדקה ויעשה מלאה עכ"ל. ואם אדם נתן לדקה צתמימות וצכוונה רלויה והמקבל השתמש צהנאת הלקחה צאופן שאינו כי טוב יכול ללאת מזה דבר כעם להנותן ואפשר שיקטרג על המקבל. וכן על כמה אופנים צמשא ומתן החיים, ומשום שאינו סוצל צעל עזירה יכול לצבא ח"ו לקטרג עליו צלצו לפיכך הציורו הכתוב ארור מכה רעבו צסתר וגו'.

Mishna 14

Enthroned the letter - ע - *Ayin* in Rage and tied it a crown, combining them with one another and forming Capricorn in *Olam* - World, Tevet in *Shana* - Year and the liver in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה י"ד

המליך אות עי"ן³⁶ ברוגז וקשר לו כתר וצרפן זה בנה וצר בהן גדי בעולם וטבת בשנה וכבד בנפש זכר ונקבה.

36. רוגז: ונ"ל שהוא צחי' רבי ישצב הסופר היחידי צש"ס שהיה גוצר על רבי עקיבא צדין כמו דאיתא צש"ס (משנה חולין צ' ד') כלל אמר רבי ישצב משום רבי יהושע, כל שנפסלה צשחיטתה, נצלה. כל ששחיטתה כראוי ודבר אחר גרם לה לפסל, טרפה. והודה לו רבי עקיבא, ע"כ. וגם צגמ' (קידושין ס"ד). כר' ישצב דאמר צואו ונלווח על עקיבא צן יוסף שהיה אומר כל שאין לו ציאה צישראל הולך ממזר וכו'. ועוד איתא (כתובות נ'). תניא נמי הכי המצצז אל יצצז יותר מחומש שמא ילטרך לצריות ומעשה צאחד שצקש לצצז [יותר מחומש] ולא הניח לו חצירו ומנו רבי ישצב ואמר לה רבי ישצב ולא הניחו חצירו ומנו רבי עקיבא ע"כ. וגם איתא צשער הגלגולים (הקדמה כ"ו) ונ"ל והנה העשר גצורות, שהס, חמשה דאצא, וחמשה דאימא, הס צחי' עשרה הרוגי מלכות, אשר נשמותיהם נתלצשו צאלו הטיפות. והחמשה גצורות דאצא, הס. ר' עקיבא, רשצ"ג, ר' ישצב הסופר, ר' ישמעאל צן אלישע כ"ג, ור' יהודה צן צצא. ונלע"ד, כי סדרם כך ממש, כי ר' עקיבא הוא חסד שצצורות. ורשצ"ג גצורה שצצורות וכו'. ע"כ. א"כ נמלא שרבי ישצב הוא תפארת שצצורות ויש צו כח לכוף את החסדים היינו רבי עקיבא להודות לו.

Rage: In my opinion this refers to R. Yeshevav the Scribe, the only individual in the Talmud who vanquished R. Akiba in legal argument, as we read in the Mishna, (Chulin 2:4) 'R. Yeshevav quoted a rule in the name of R. Yehoshua; any animal improperly slaughtered is considered *Nevelah* - Carrion. If the animal was slaughtered properly but was subsequently found to have a critical defect it does not become *Nevelah* - Carrion, but rather *Treifah* - Non Kosher. R. Akiba acceded to his opinion.' In another ruling, (Kidushin 64a) 'As R. Yeshevav who said, 'Come let us vanquish R. Akiba b. Yosef, who is used to saying that intercourse with a non-Jew makes the child a *Mamzer*.' In another Talmudic quote, (Ketubot 50a) 'Anyone who wishes to squander their money [on charity] should not squander more than a fifth, lest he end up depending on others. The was an incident with a man who wanted to squander more than a fifth, but his colleague prevented him from doing so. Who was the colleague? It was R. Yeshevav. Some say it was R. Yeshevav who wanted to do the squandering but his colleague prevented him from doing so. Who was the colleague? It was R. Akiba.' In the book, *Sha'ar HaGilgulim*, (Intro. 26) we read, 'The Ten *Gevurot* - Judgments, five of which are from *Abba* - Father and five from *Imma* - Mother correspond to the Ten Martyrs whose souls were clothed in these Ten Drops [of seed] The five *Gevurot* - Judgments of *Abba* - Father were R. Akiba, R. Shimon b. Gamliel, R. Yeshevav the Scribe, R. Yishmael b. Elisha the High Priest and R. Yehuda b. Bava. And it seems to me that this is their precise order, because R. Akiba is the - חסד שבגבורות - *Hesed* of *Gevurot* - the Lovingkindness of Harshness, while R. Shimon b. Gamliel is - גבורה שבגבורות - *Gevurah* of *Gevurot* - the Harshness of Harshness.' If the order expressed by the *Sha'ar HaGilgulim* is indeed precise then R. Yeshevav the Scribe represents - תפארת שבגבורות - *Tifferet* of *Gevurot* - the Glory of Harshness, an aspect with the power to overturn the *Hesed* - Lovingkindnesses, forcing R. Akiba to accede his rightness.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

Preface to Mishna 15

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:22) "Cursed is he who lies with his sister," as referring to the Asher, because Asher had tremendous abundance and a surplus to his needs, as is discussed in Vol. I. (Ex. *Tetzaveh*). Anyone who has such a surplus of good things is in danger of thinking they don't need to work for it; that their love for God is so fundamental it resembles the love between brother and sister, as is explained about the verse, (Lev. 20:17) "A man who takes his sister, etc., it is a HESED, they shall be put to death." That is why it is said, 'Cursed is he who lies with his sister.'

פתיחה למשנה ט"ו

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב ארור שכב עם אחותו וגו'. הוא נגד אשר, כי לאשר היה הרחבה והתפשטות (כמו שנתבאר בחלק ראשון פ"י תלות ד"ה ומלאת) ומי שיש לו כל הטובות בהרחבה יכול לטעות שאינו לריך לעבודה, רק אחבתו להשי"ת באהבת השורש באהבת אח ואחות וכמו שנתבאר (פר' קדושים) על פסוק ואיש כי יקח את אחותו וגו' חסד הוא וגו' לכן נגד אשר נאמר ארור שכת עם אחותו.

In my opinion what this means is that the source of Asher's soul comes to him from that aspect of the divine which longs to draw down the - אור - *Ohr* - Light, - שפע - *Shefa* - Abundance and - דביקות - *Deveikut* - Closeness to God, to approach God, each individual, at his or her source. As we read, (Cant. 8:1) "Oh, if only someone might make you my brother, nursed at my mother's breast; if I found you outdoors I might kiss you there, and no one would scorn me. I could bring you to my mother's house." In the commentary of the *Malbim*, it is interpreted to mean; If only the following two conditions were met, 1.) That I might escape from the shackles of my physical body to cleave unto my Creator whenever I have Expanded Consciousness; that I not be required first to divest myself of my physicality, to fall into a deathlike sleep. That I be at a level of connectedness with God, as was Moses who could move into a state of prophecy while still in his body, without terror or trembling. 2.) That I be at such a level with such perception and awareness of God that God will teach me His Torah and Worship while I am still in my body. That God receive pleasure from me; from my meditation and reasoning.' And because all this abundance and surplus could bring him to a carelessness born of familiarity, therefore the Torah warns him, 'Cursed is he who lies with his sister.'

וני"ל ביאורו ששורש נשמת אשר בא לו מבחי' זו שתמיד משתוקק להמשכת האור והשפע והדביקות בו ית' להתקרב אליו בשורשו העליון, כד"א (שיר השירים ח' א') מי יתנך כחא לי יונק שדי אמי אמלאך בחון אשקך גם לא יבזו לי. אנהגך אביאך אל בית אחי וגו'. וכמו שפ"י המלצ"ם (שם) הלואי שתקיים אללי שתי בחי' הללו א. שאוכל ללאת ממסורי גופי להדבק בצוראי בכל עת שהיה לי גדלות המוחין ולא אלטרך להפשטת הגוף ונפילה בתרדמה כעין מיתה, אלא שהיה במדרגה כזו להיות צדיק עליון כמו משה רבינו שהיה מתבצא בעוד הנפש בגופו צלי חרדה ורתת. ב. שהיה במדרגה כזו שהיה לי השגה בו ית' והוא ילמדני תורתו ועבודתו בעודי בגוויתי, ושהוא ית' יקבל נחת ממני מן עיוני ומושכלי וכו', עיי"ש. ומשום שיכול לבא ע"י הטובות להתרשלות לפיכך הזהירו הכתוב ארור שכב עם אחותו וגו'.

Mishna 15

Enthroned the letter - ז - *Tzadi* in Gulping and tied it a crown, combining them with one another and forming Aquarius in *Olam* - World, Sh'vat in *Shana* - Year and the intestine in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ט"ו

המליך אות צד"י³⁷ בלעיטה וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן דלי בעולם ושבט בשנה וקורקבן בנפש זכר ונקבה.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

37. לעיטה: וז"ל שהוא צחי רבי טרפון וכדאיתא בכתבי הרמ"ע מפאנו (ס' יונת אלס ס"ג) וז"ל ודע כי טרפון הוא בגימ' משה ודרגין דשלמה נוקצון לגבי דרגין דמשה וכנגד אלף נשים נכריות קידש ר"ט אלף נשים ביום א' בשני בצורת כדי להאכילן תרומות, ע"כ. ונראה שהיה רבי טרפון צחי (צראשית מ"ט כ') מאשר שמנה לחמו וגו', כמו שפרש"י (צראשית ל"ט ו') לחמו זו אשתו, ואלו הן אלף נשים שקידש ביום אחד.

Gulping: In my opinion this refers to R. Tarfon, as we read in the writings of the Rema of Pano, (*Yonat Elem* 63) 'Know that - טרפון - Tarfon has the *Gematria* - Numerical Value of - משה - Moses = 348. The spiritual aspects of Solomon were feminine by comparison to the spiritual levels of Moses. And corresponding to the 1000 gentile women [Solomon married] R. Tarfon betrothed 1000 women in one day during a famine so that he could feed them *Terumah* - Priestly Offerings.' It seems that R. Tarfon represented Asher, as it is written, (Gen. 49:20) As for Asher, he bread is fat." And as Rashi, (*ibid.* 39:6) explains, His Bread - Refers to his wife. These are the 1000 women he betrothed in a single day.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(לח)

Preface to Mishna 16

The book, *Mei Hashiloach*, (Vol. II. Deut. *Ki Tavo*) reads the verse, (Deut: 27:25) “Cursed is he who takes a bribe to slay an innocent soul,” as referring to the Tribe of Naftali about whom it is written, (Gen. 49:21) “Naftali is a swift hind.” This is a warning to him not to hurry a favor to his friend before the right time. And not to be amazed at the good fortune his friend is enjoying, for to do so, may cause him harm. This is called taking a bribe; being astonished at good fortune, even his neighbor’s good fortune.

פתיחה למשנה ט"ז

בספר מי השילוח (חלק ב' כי תבוא) מפרש הפסוק כתיב חרור לקח שחד להכות נפש דם נקי וגו'. הוא נגד נפתלי שכתוב בו (בראשית מ"ט כ"א) נפתלי חילה שלוחה, וזה האזהרה הוא שלא ימהר האדם טובה לחבירו קודם הזמן, ולא יתפעל ממה שיוטב לחבירו כי צוה יעשה לו רע, וזה נקרא לקח שחד שיתפעל מטובה ואפילו מטובה חבירו.

In my opinion what this means is that the source of Naftali’s soul comes to him from that aspect of the divine which longs for cooperation and unification with the rest of his brothers, all together as Tribes of Israel. This is the chief meaning of the name, Naftali is expressed in the verse, (Gen. 30:8) “A divine binding have I been bound,” where it is understood to have the same root as *Tefilla* - Prayer, and *Tefillin* - Phylacteries. In the writings of the Ari, (*Likutei Torah* Num.) we read, ‘Why is it that in the first chapter of the Book of Numbers the census of each tribe is introduced with the phrase, - לבני - *Liv’nei* - To The Children Of. But when ultimately the Tribe of Naftali is counted the verse simply begins - בני - *B’nei* - Children Of. The reason is straightforward. Know, when the census of Israel was taken they went around the entire Israelite camp, standing at the door of each tent, recording the roll of people in the great ledger by name. So and so, son of so and so, of Tribe X. And so on, throughout the entire camp, until everyone’s name, from all the Israelite tents, was recorded in the ledger. They then took the ledger containing all the myriads of people’s names, all mixed together, and began sorting through it, extracting the census of each tribe and transferring the information onto a separate register; every tribe then had its own. They read from the big ledger, announcing, ‘So and so, son of so and so, belongs in the census of Tribe X,’ and it was duly recorded in the tribe’s own register. The process went on until each tribe’s individual members had been sorted out of the big ledger into the tribe’s own register, until eleven tribes were sorted. Once eleven tribes had been sorted there remained only the Tribe of Naftali. Naftali did not require transcribing into a separate register, they were already written out. Once all the other tribe’s names were removed it was unnecessary to start another register. So they announced the census of Naftali without having to do additional arithmetic. Once they had removed all other names the remainder was the census of Naftali and another count was not needed. Thus they announced, - בני - *B’nei* - Children of Naftali are the remaining number and this is their count. The other tribes had to be counted once they were in their own register, hence the phrase, - לבני - *Liv’nei* - To the Children of Reuben, To the Children of Simeon, etc.’ In my opinion there is a deep secret hinted at here in the Lurianic teaching, alerting us to the profound mystery at the root of the soul of the Tribe of Naftali. They were unique in that they were counted in their original places, in the very ledger where Moses, Aaron and prince of their tribe had recorded them. They didn’t require any sort of transfer, and remained in the original ledger. So, there remained fixed within them the impression of their connection to every other person among the entire Israelite camp; an impression that was lost to all of the other eleven tribes. That’s why the genius of the Tribe of Naftali is to be on the same team as everyone else. This what the *Mei Hashiloach* means when he says that there is a danger of him being amazed at some good fortune of his own or his neighbor’s. Because Naftali was still impressed with the original observation recorded by Moses as he wrote him into the ledger; a ledger which had the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

same spiritual resonance as the original Tablets of the Ten Commandments. The original Tablets did not contain the word, טוב - *Tov* - Good. It wasn't needed. It was only the second Tablets of the Ten Commandments which contain the word, טוב - *Tov* - Good, which was necessary in order to fix all the rage. As we read in the Talmud, (Nedarim 22b) 'If the Jews had not sinned they would only have received the Five Books of Moses and the Book of Joshua, containing the order of the settlement of the land. Why is this? It is written, (Eccl. 1:18) "For in much wisdom is much rage." Naftali could still be amazed by, טוב - *Tov* - Good happening to himself to to someone else, a reaction which may of itself be damaging. That is why the Torah warns, 'Cursed is he who takes a bribe to slay an innocent soul.'

וני"ל ביאורו ששורש נשמת נפתלי צא לו מצחי' זו שתמיד משתוקק לזווחא להתאגד אס שאר אחיו צרוב עם יחד שצטי ישראל. וזהו עיקר צחי' נפתלי אלהי"ם נפתלי שפירושו לזווחא כמו תפלין ותפלה. ואיתא בכתבי האריז"ל (ליקוטי תורה צמדצד) וז"ל לצני ראובן, קשה למה בכל השצטים נאמר לצני ושצט נפתלי האחרון אמר בני נפתלי ולא לצני. והענין פשוט דע כשרצו למנות את ישראל היו הולכין וסוצבים את כל מחנה ישראל ועומדין בכל פתח ופתח וכותבין אותו צפנקס סדר השמות פצ"פ משצט פלוני ופצ"פ משצט פלוני וכן כיוצא בזה עד שגמרו למנות כל הצטים של ישראל ואח"כ לקחו פנקס הזה מעורב עם רצוא אנשים ונריך לעשות חילוק אחר להוליא מספר כל שצט ושצט בגליון לצד ואז היו מתחילין צפנקס הראשון ואמרו פצ"פ תכתבו אותו לשצט פלוני והיו כותבין אותו שם צפ"ע עד שהיו משלימין כל האנשים של אותו השצט שהם כותבין צפנקס הראשון ואח"כ חוזרין ומצקשים כל הכתוב צפנקס ההוא שהוא משצט השני ואומרים זה לצני שמעון וכן כל כיוצא בזה עד י"א שצטים וכשנשלמו כל הי"א ולא נשאר רק שצט א' שהוא שצט נפתלי צאחרונה לא היו לריכין לחזור ולהוליא צכתב אחר כי כבר אין שם מעורב עמו עוד שצט אחר רק הוא לצדו ולכן היו מונין אותו צמקומו והיו אומרים בני נפתלי אלו נשארו וכך וכך מספרם אך האחרים שהיו לריכין להוליא חשצונס צכתב אחר נאמר צו לצני פי' עוד האיש הכתוב כאן לריך לחבר לצני שמעון או לצני ראובן וכו', עכ"ל. וני"ל שכמוס כאן סוד גדול מאיר על שורש שצט נפתלי, שהיה נמנה צמקומו כמו שרשם אותו משה ואהרן ונשיא שצטו צשעת הפקידה. ולא הלרכו להעתק ונשארו שם צמקומוס צפנקס המקורי ונשאר אלס צתוכס רשימה של כל כלל ישראל מה שלא נשאר לשאר השצטים, וצטצור זה היו צלזוחא עם שאר השצטים. וזה שפי' צעל הי השילוח שצשצט נפתלי דווקא יש חשש שמא יתפעל על הטובה שנעשה לו או לחצירו, כי אללו עוד נרשם מה שרשם משה רבינו, והוא צצחי' לוחות ראשונות שלא היה צבס טובה, ודווקא צלזוחות שניות צא רוב טובה לתקן רוב כעס כידוע, ואפשר שיתפעלו על טובה הצא להם או לחצריהם וצזה יעשה לו רע לפיכך הזהירו הכתוב ארור לקח שחד להכות נפש דס נקי וגו'.

Mishna 16

Enthroned the letter - ק - *Qof* in Laughter and tied it a crown, combining them with one another and forming Pisces in *Olam* - World, Adar in *Shana* - Year and the spleen in *Nefesh* - Soul of male and female.

משנה ט"ז

המליך אות קו"ף³⁸ בשחוק וקשר לו כתר וצרפן זה בזה וצר בהן דגים בעולם ואדר בשנה וטחול בנפש זכר ונקבה.

38. שחוק: צחי' רבי חולפית המתורגמן כדאיתא צספר הליקוטים (וישצ - פרק ל"ז) וז"ל נפתלי נתגלגל צרבי חולפית המתרגמן, וסימניך (בראשית מ"ט כ"א) הנותן אמרי שפר, ע"כ.

Laughter: This refers to R. Chutzpit the Interpreter, as we read in the book, *Sefer Halikutim*, (Gen. *Vayeshev* 37) 'Naftali was reincarnated in R. Chutzpit the Interpreter. This is what is hinted at in the verse, (Gen. 49:21) "Who gives beautiful words."

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

Preface to Mishna 17

It was said about the rabbi, R. Levi Yitzchok of Berdichev, author of the Hasidic classic, *Kedushat Levi*, that he had the soul of R. Akiba b. Yosef. About R. Meir of Premishlan it was said that he had the soul of Joseph. About R. Avraham Yehoshua Heshl of Apta, that he had the soul of King Solomon, who was reincarnated in R. Tarfon as mentioned in the previous Mishna. R. Levi Yitzchok said about the Holy Yid, R. Yaakov Yitzchok of P'shischa that he had the soul of Rabeinu Tam (Jacob ben Meir Tam, grandson of Rashi c.a. 1100. 1171) who was called Tam to indicate that he shared a soul with Jacob the Patriarch, known as *Isb Tam* - Straightforward Person, (Gen 25:27). Both of them had married two sisters, and the Holy Yid also married two sisters. R. Hershel of Zyditchov said of himself, that he had the soul of R. Yishmael b. Elisha the High Priest. From these hints it would seem that the Patriarchs, the Tribes and the Tanaim of the Mishna and the Amoraim of the Talmud were reincarnated in the students of the holy Ba'al Shem Tov.

פתיחה למשנה י"ז

אמרנו עליו על הר"ר לוי יצחק מצרדיטש (בעל הספיק"ק קדושה לוי) שהיתה לו נשמת רבי עקיבא בן יוסף, ועל הר"ר מאיר מפרעמישלאן שהיתה לו נשמת יוסף הדיק, ועל הר"ר אברהם יהושע העשל מאפט שהיתה לו נשמת שלמה המלך (שנתגלגל צרבי טרפון כמבואר במשנה ט"ו). והר"ר לוי יצחק אמר עליו על היחודי הקדוש הר"ר יעקב יצחק מפרשיסחא שהיתה לו נשמת רבינו תם שנשא שתי אחיות, והיתה לו נשמת יעקב אבינו שג"כ נשא שתי אחיות. והר"ר לבי הירש מזדיטשוב אמר על עצמו שיש לו נשמת רבי ישמעאל כהן גדול. ומתוך דבריהם משמע שהאבות והשצטים והתנאים והאמוראים ואנשי השם נתגלגלו בתלמידי הבעל שם טוב הקדוש.

In my opinion we should be able to identify the twelve who represent the Twelve Tribes described in this chapter, and correlate them with the two sets of six mentioned here. More information is needed.

ו"ל שהם השנים עשר בחי' שצמנתנו זו המסודרים על שש, ו"ע.

Mishna 17

Two are savage, two exult. Two are mirthful, two are thrusting. Two are predacious, two are trappers. He made them like adversaries, arrayed them like a war. This also in contrast to this.

משנה י"ז

שנים³⁹ לועזים, שנים⁴⁰ עליצים, שנים⁴¹ עליזים, שנים⁴² נועצים, שנים⁴³ טורפים, שנים⁴⁴ ציידים. עשאו כמין מריבה, ערכו כמין

39. לועזים: אין לו יסוד במקרא, והקרוז לו זהלל (תהלים קי"ד ח') בלאת ישראל ממזרים בית יעקב מעט לעז וגו'. ורש"י תרגמו לועז - וחזירו (ישעיה ל"ג י"ט) נועז לא תראה עם עמקי שפה וגו'

Savage: The word has no source in Scripture, unless it is, (Psalm 114:1) "When Israel went out of Egypt, the house of Jacob from a barbarous people." The Targum of Onkelos translates the word as Barbaric. Rashi comments: - לעז - *Lo'ez* - From among a people with a foreign language. A similar word can be found in the verse, (Isa. 33:19) "You will no longer see those - נועז - *No'ez* - Savage people, those people with an unrecognizable language."

40. עליצים: אין לו יסוד במקרא, והקרוז לו בתפלת חנה (שמואל א' ב' ח') ותתפלל חנה ותאמר עלן לבי ציהו"ה וגו'. ופ"י עליזים הם שמחים.

Exult: Does not appear in Scripture. The closest is the verse, (I. Sam. 2:1) "Then Hannah prayed and said, 'My heart exults in God.'"

41. עליזים: ויסודו (ישעיה כ"ד ח') שבת משוב תפס חדל שאון עליזים וגו'. ופ"י עליזים הם השמחים.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ח)

מלחמה, גם את זה לעומת זה.

Mirthful: Its source is the verse, (Isa.24:8) "The noise of the mirthful has ceased."

42. נועצים: דוגמתו לעיל פרק א' משנה ו' ד"ה נעוץ. ושם ביארתי מקור המלה (ישע"י נ"ב י"ג) תחת הנעוץ יעלה ברוש וגו'. (שם ז' י"ט) ובכל הנעוטים ובכל הנהללים וגו'. ואפשר לפרש נועטים כמו (מלכים א' י"ז ו') איך אחס נועטים להשיב את העם הזה דבר וגו'. ופי' הרד"ק (שם) איך אחס נועטים בעצמכם איש באחיו לתת לי ענה, ע"כ.

Thrusting: In Ch. I. Mishna 6 there is reference to the End - נעוץ - *Na'utz* - Inserted into the Beginning. (see note, ibid. cit. loc Inserted) The source for the word is the verse, (Isa. 55:13) "Instead of the - נעצוץ - *Na'atzutz* - Thornbush shall come up the cypress." The thorn thrusts itself into whatever it touches. (see also ibid. 7:19) There may be another interpretation to the word - נועצים - *No'atzim* based on the verse, (I Kings 12:6) "How do you counsel?" The Radak, (ibid.) comments; When you discuss this among yourselves, how do you consider counselling me?

43. טורפים: אין לו דוגמא במקרא, והקרוז לו אלל נח (בראשית ח' י"א) והנה עלה זית טרף בפיה וגו'.

Predacious: The root of this word first appears in Gen. 8:11, "and lo, an olive leaf torn off in her mouth."

44. ציידים: אין לו דוגמא במקרא, והקרוז לו אלל נימרד (בראשית י' ט') הוא היה גבר זיד לפני יהו"ה וגו'.

Trappers: The root of this word first appears in Gen. 10:9 "He was a mighty trapper before God"

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ל"ט)

Mishna 18

Three mothers, seven doubles and twelve simples, these are the twenty two letters with which founded, Y”H, YHV”H TZABA”OTH, ELOHI”M CHAYIM, ELOHA”Y Israel, E”L SHADA”I, High and Exalted, Who Dwells Forever, Lofty and Holy is His Name

משנה י"ח

שלש אמות שבע כפולות י"ב פשוטות, אלו כ"ב אותיות שבהם⁴⁵ יסד⁴⁶ י"ה⁴⁷ יהו"ה צבאו"ת⁴⁸ אלהי"ם חיים⁴⁹ אלהי ישראל

45. יסד: ועיין לעיל בפרק א' משנה י"א, שם מבואר שמשלשתן, היינו מרוח ומים ואש יסד מעונו, בפעולת ואמלעות נצחי מעלה האופנים ושרפים וחיות וכו'. וכאן במשנתנו מדובר שעל ידי הכ"ב אותיות יסד הקב"ה את שמותיו הקדושים. ולא שהאות הוא השם אלא שמתמלאים האותיות קדושה, ונקבצים באותיות השם ובמילואיהם וירופיהם כל רגונו אשר בהם, וזה פ"י הגמ' (שבת ק"ה). רבי יוחנן דידיה אמר אנכי נוטריקון אלא נפשאי כתיבת יהדות, ע"כ. כי ענין תורה שבכתב היא צחי' גבורות, שכל ספר ופרשה ושורה ומלה מזומנם ומדוקדק עד אין חקר, ואסור להוסיף או ליגרע ממנה אפ"י אות אחת. ופ"י אלא נפשאי כתיבת שהקב"ה כביכול למנס כבודו והכניסו כולו בתורתו הקדושה צחי' כחצ, (עיין לעיל בפתיחה לפרק ד' משנה ו') וזהו הפ"י של יסוד, ומשום הכי נקראים האותיות אותיות יסוד שחי' ספירת יסוד היא התקבלות ואגידת כל הכחות קודם ליאתם אל הפועל אל מקום אחד. וכן איתא בפרק א' במשניות ח' ט' י' י"א ענין השתלשלות הרגון הפשוט. קודם כל הרוח היא רוח הקודש ובו חקוקים וחלוצים קול ורוח ודיבור. שנית רוח מרוח זה חקוקים וחלוצים כ"ב אותיות. שלישית מים מרוח זה חקוקים וחלוצים תהו ובהו ורפש וטיט דהיינו התגשמות הרגון הפשוט. רביעית אש ממים זה חקוקים וחלוצים כסא הכבוד ומלאכי השרת. ומשלשתן היינו רוח מים ואש יסד מעונו צחי' יסוד מקום עונתו והוא גבי' חטא ונבלת, שזהו ענין סוד העונה, צחי' הביאו כפרה עלי, כמבואר לעיל בפרק ג' משנה ד' באריכות.

Founded: See above, (Ch. I. Mishna 11) where it is explained that from the three of them, i.e. from Breath, Water and Fire He founded His *Ma'on* - Abode, with the action and intermediacy of the supernal creatures, the *Ofanim* - Wheels, *Serafim* - Burning Angels and *Chayot* - Living Creatures, etc. Here in this Mishna it is being explained that through the medium of the 22 letters God founded His Holy Names. Not that the letters comprising the word are the Name, rather that the combinations of letters are filled with holiness. That the letters of the Name, their *Miluy* - Letters Written As Words, their *Tziryufim* - Permutations are all filled with God's Desire they contain. This is the meaning of the Talmud, (Shabbat 105a) 'R. Yochanan said, "I believe the the first word of the Ten Commandments, - *Ana Nafshai Kativit Yabavit* - *Ana Nafshai Kativit Yabavit* - I, Myself have written and given." The Written Torah is at the level of *Gevurah* - Might, because every book, chapter, line and word is counted precisely and exactly and it is forbidden to add or detract the slightest bit. If one letter is missing from a Torah scroll it is *Pasul* - Unusable. So the meaning of the phrase, - *Ana Nafshai Kativit Yabavit* - *Ana Nafshai Kativit Yabavit* - I, Myself have written and given, is that God constricted, so to speak, His essence and put it into the Torah in writing. (see above, Ch. IV. preface to Mishna 6) This is the meaning *Yesod* - Fundament, God, so to speak, pouring Himself into and through a conduit towards us. So the letters are called *Otiyot Yesod* - Foundation Letters, because they represent the conduit through which the Divine flows into the *Olam* - World, *Shana* - Time and *Nefesh* - Soul. The Sefirah of *Yesod* - Fundament is the gathering and bunching of all potential into one place before shooting out into the world to attain their potential. In Ch. I. Mishnas 8, 9, 10 and 11, we were given a description of the way in which the Simple Desire is expressed in a particular order. First as *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit, comprising Voice, Breath and Speech, then *Ruach* - Breath, comprising the 22 letters, then *Mayim* - Water, comprising Chaos, Void, Mud and Clay representing the substantiation of the Simple Desire. And finally *Esh* - Fire, comprising the Throne of Glory and the Ministering Angels. The three elements of Breath, Water and Fire together comprise *Ma'ono* - His Dwelling Place, which we said, is the Sefirah of *Yesod* - Fundament. The word - *מעונו* - *Ma'ono* - His Dwelling Place can also be read - *מעונו* - *Mei'Avono* - From his sin. The Gematria - numerical value of - *מעונו* - is 172 = the Gematria of - *חט"א ונסל"ח* - Sin and Forgiveness which is the Place of God's Pleasure in the mystery of 'Bring An Atonement For Me', as was explained above, (Ch. III Mishna 4) at length.

46. י"ה: ויסודו (שמות ט"ו ז') עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה וגו' ועיין לעיל פרק א' משנה א' שמוכרח ששם י"ה מורה על מיעוט הכסא עד שתהיה מחיית עמלק. ועל זה באו עשרה הרוגי מלכות כדאיתא פרקי היבלות רבתי פרק ה' אות ד' וז"ל אמר ר' ישמעאל אותו היום חמישי בשבת היה כשצאה שמועה קשה מרומי לומר תפשו מאצרי ישראל וכו' עד (שם) פרק ח' אות ד' וז"ל ר' חנינא בן תרדיון קשר כתר מלכותו ומלך על רומי כזורת פניו של לופינוס קיסר ששה חדשים והרג ששת אלפים בגמונים אלף לחדש ובעמידו בצורת ר' חנינא בן תרדיון לופינוס קיסר לפני רומי ונטלוהו והשליכוהו באש והמיתוהו ואחר החיותן של מעלה תפשוהו והטילוהו באש ובמדה זו לכל עשרה חכמי ישראל, ע"כ.

Y”H: Its source is the verse, (Ex. 15:2) "My strength and song is Y”H, and He has become my salvation." See above, (Ch. I. Mishna 1) where it is explained that the Name, - י"ה - Y”H, represents the diminution of the Throne of Glory

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

⁵⁰א"ל שד"י ⁵¹רם ונשא ⁵²שוכן עד מרום וקדוש ⁵³שמו.

until such time as the memory of Amalek is blotted out. It was to this end that the Ten Martyrs, as an event in world history, occurred. As we read in the *Pirkei Heichalot*, (*Rabbati* 5:4) 'R. Yishmael said, "That day was Thursday, when the bad news came from Rome saying that the Jewish noblemen were to be arrested. (ibid. 8:4) R. Chanina b. Tradyon thus acquired the royal crown and reigned over Rome, masquerading as the Emperor Lupianus, for six months. During that period he had killed, some six thousand government officials, one thousand per month. Lupianus was resurrected in the form of R. Chanina b. Tradyon and displayed to the whole of Rome, whereupon he was cast into a fire and killed. Then he was resurrected again and again in the body of each of the Jewish Sages who had been sentenced to die."

47. יהו"ה צבאו"ת: ויסודו (שמואל א' א' י"א) ותדר נדר ותאמר יהו"ה לצבאו"ת אס ראה תראה צעני אמתך וגוי'. הגם שנקראו בני ישראל לצבאות יהו"ה כדכתיב (שמות י"ג מ"ח) ויהי צעמס היום הזה ילאו כל צבאות יהו"ה מארץ מצרים וגוי' (ועיין לעיל פרק א' משנה א'). ועיין לעיל פרק א' משנה ט' (ד"ה י"ג אותיות) שפירשתי ונלע"ד שאותיות הם צבאות ר"ל טורים ושורות גדודים חצרות וקהילות. וזה סוד האותיות שכל אחד לעלמו חלוש רפה צלי כח כמו חיל צודד. וצאיהודם מתאמנים לעשות חיל כמוצן. ותנה צתפלתה עוררה כח שם זו ויתן לה מדה צמדה שמואל הנביא שהיה שקול כמשה ואהרן דכתיב (תהילים ל"ט ו') משה ואהרן צבאו ושמואל צקראי שמו וגוי'. ואיתא (תענית ב:) אמר לפניו צבונו של עולם שקלתני כמשה ואהרן דכתיב משה ואהרן צבאו ושמואל צקראי שמו וכו', ע"כ.

YHV"V TZABA"OTH: Its source is the verse, (I Samuel 1:11) "She made a vow and said, 'YHV"V TZABA"OTH - LORD of Hosts, if You will indeed look on the affliction of Your maidservant.'" Although the Jewish People are referred to earlier in the Torah as *צבאות יהו"ה* - *TZIV"OTH YHV"H* - Hosts of God, (Ex. 12:41) "And it came to pass, at the end of the four hundred and thirty years, even the same day it came to pass, that all the Hosts of God departed from the land of Egypt." (see Ch. I. Mishna 1, ibid. Mishna 9, cit. loc. 12 letters) In my opinion the letters are like hosts, in ranks of lines and columns, troops, groups and assemblies. This explains why the word *צבאות* - *TZABA"OTH* is comprised of the two words, *צבא אות* - *TZABA OT* - Army of Letters, because one letter on its own has no power, like an individual soldier. When they are grouped and assembled they increase in power and potential. Hanna in her prayer, quoted above, awakened the power of this Name, and was rewarded with a child, Samuel the Prophet who outweighed Moses and Aaron, as it is written, (Psalm 99:6) "Moses and Aaron among His priests, and Samuel among those who call on His name, call upon God, and He answers them." We read in the Talmud, (Ta'anit 5b) Samuel said to God, 'Master of the Universe, do You consider me as Moses and Aaron, that you have written, 'Moses and Aaron among His priests etc?'"

48. אלהי"ם חיים: עיין לעיל פרק א' משנה ח'. ושם הסברנו הענין, דקשה איך שייך אלל הקצ"ה ענין החיים כלל, וכי צעל חי הוא אמתה. אלל ודאי חיים פי' אמתות ומשאב לתכלית הפקת הרצון הפשוט, וכל תולאה ועלול שנלך למטרה הביא קרוי חיים.

ELOHI"M CHAYIM: See above, (Ch. I. Mishna 8) There we explained the following: The question is asked, how dare we ascribe organic processes to God, surely any talk of a Living God is inappropriate? Obviously, the title Living God is itself a metaphor. Life is the evolutionary medium whereby God achieves His purpose, defined as the fulfillment of the Simple Desire. All consequences and effects of the decision to fulfil His Desire are called Life.

49. אלהי"י ישראל: ויסודו (צבאשית ל"ג כ') וינצ שם מזבח ויקרא לו א"ל אלהי"י ישראל וגוי'. ומרמז למה שאמר ז"ל דיוקנו של יעקב צביו חקוקה על כסא הכבוד. עיין רמז"ן (שם) וז"ל ועל דרך האמת הוא כמדרש רבותינו שדרשו רבותינו צמסכת (מגלה י"ח) מנין שקראו הקצ"ה ליעקב אל, שנאמר ויקרא לו א"ל אלהי"י ישראל ויש צענין הזה סוד גדול הזכירוהו עוד בצבאשית רבה (ע"ט ח') צלשון אחר, אמר לו, אתה אלוי"ה צעליונים ואני אלוי"ה צתחתונים ירמזו למה שהם אומרים תמיד שאיקונו של יעקב חקוקה צכסא הכבוד והכוונה שהשכינה שורה צארן ישראל והמשכיל יצין, ע"כ.

ELOHA"Y Israel: God of Israel. Its source is the verse, (Gen. 33:20) "He erected an altar there, proclaiming [him] *E'l* - אלהי"י ישראל - *Eloha"y Israel*," hinting at the rabbinical teaching, that the likeness of Jacob's face is carved on the front of the Throne of Glory. Nachmanides (ibid.) explains it thus; "Understanding this verse kabbalistically, it is like the homiletical midrash suggested in the Talmud, (Megilla 18) 'How do we know that God called Jacob, *E'l*? It is written, 'proclaiming [him] *E'l*, *Eloha"y Israel*, i.e. *Eloha"y Israel* - God of Israel proclaimed him, [Jacob] *El*. There is a tremendous mystery hidden in this teaching, mentioned in in the Midrash, (Gen. Rabba 79:8) in a slightly different version, 'Jacob said, 'You be God on high while I am God below' hinting at the famous teaching that the image of Jacob's face is carved on the Throne of Glory, meaning that the *Shechina* dwells in the Holy Land. Whoever understands will understand.'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(נב)

50. א"ל שד"י: ויסודו (בראשית י"ז א') וירא יהו"ה אל אברם ויאמר אליו אני א"ל שד"י התהלך לפני וגו'. וידועים הם דברי הר"ר שמחה צונים מפרשיסחא ועיין צספ' פרי לדיק (בראשית אות א' צא"ד) וז"ל שם זה מרמז על מה שנאמר (חגיגה י"ג) אני הוא שאמרתי לעולם די, שהיה העולם מרחיב והולך כו' עד שגער צו הקצ"ה והעמידו. היינו, כי הצריחה היתה כדי שיכירו הנצראים אלהותו ית"ש, ואמר להם הקצ"ה די, שאין לריבין להמתח עוד יותר, כי תספיק הצריחה כמו שהיא להכיר ממנו אלהותו יתצרך, ע"כ. ממילא, כשהכיר אברהם אצונו ע"ה מהצריחה אלהותו, היה רואה ממנה"מ עומד עליו, ע"כ.

E"l SHADA"i: Its source is the verse, (Gen. 17:1) "God appeared to Abram, and said to him, I am E"l SHADA"i; walk before me, and be perfect." There is a well know teaching from the rebbe, Reb Simcha Bunim of Pshischa, (see *Pri Tzadik*, Gen. 1) This Name hints at the teaching from the Talmud, (Hagiga 12a) "שד"י - SHADA"i, I am He who said to the world, "די - Dai - Enough!" The universe was expanding onwards until God shouted at it, 'Enough!' and stopped it.' R. Bunim's teaching is this; Since the purpose of Creation was so that sentient creatures might recognize God's divinity, God told the universe, 'Enough!' It is sufficiently evolved that anyone, observing it from any perspective, can deduce God's divinity. Once Abram, after observing the world, had recognized God's divinity, it was only natural that he saw the King, King of Kings standing over him.

51. רם ונשא: ויסודו (ישעיה ו' א') צשנת מות המלך עזיבו ואראה את אדני ישב על כסא רם ונשא וגו'.

High and Exalted: Its source is the verse, (Isa. 6:1) "In the year of King Uzziah's death I saw God sitting on a throne, high and exalted."

52. שוכן עד – מרום וקדוש: ויסודו (ישעיה נ"ז ע"ו) כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון וגו'.

Dwells Forever, Lofty and Holy: Its source is the verse, (Isa. 57:15) "Who dwells forever, whose name is Holy,"

53. שמו: שמו דייקא כי שמו היינו מה שיסד ית' על ידי הכ"ב אותיות.

His Name: The phrase, 'His Name' is chosen most particularly, because God's Name is first to be founded with the 22 letters, as has been discussed previously.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

Preface to Mishna 19

In Ch. I. Mishna 6 we read, 'For He is a singular master who has no second.' In Ch. II. preface the Mishna 2 we read from the Midrash, *Otiyot D'Rabbi Akiba*, that everything having to do with God's Name happens in triplets, never in another form. Although we generally hold that whenever there is a plurality the minimum number is two, when it is in reference to God we find this is not so. With regard to Creation and Divine Names, the minimum number is three. With this rule in mind we can understand the Talmud, (Menachot 110a) 'Rav said to R. Shimi b. Chiya, 'Gentiles refer to Him as - *Eloha D'Eloha* - 'god's God.' Although we also refer to God as, - *Eloha'i HaElohim* - אלהי האלהים - God of gods, (see Psalm 136:2) Praise to the God of gods, his Love is forever," nevertheless there exists a subtle difference in the way the two terms are used. We are particular to emphasize the plurality in the gods. The Targum (Yonatan ibid.) translates - *HaElohim* - האלהים - *Elohaya* - אלהיא - gods in the plural and not - *Eloha* - אלהא, as did the Gentiles mentioned in the Talmud, in the singular. That makes two and not three. Our tradition is that nothing exists in the world in smaller numbers than three, except for God who is One without a second.

פתיחה למשנה י"ט

צפרק א' משנה ו' איתא שאדון יחיד הוא ואין שני לו, עיי"ש. וצפרק צ' בפתיחה למשנה צ' למדנו מהמדרש אותיות דרבי עקיבא⁵⁴ שכל ענין שמו של הקצ"ה הוא דווקא משולש ולא צלורה אחרת. ואע"פ שאמרו חכמים שכל ריבוי מיעוטו שנים, לעניינו אינו כן, כי צמטשה בראשית כל ריבוי מיעוטו שלוש. וני"ל לפרש צזה הגמרא שאמר ליה רב לרב שימי צר חייה (מנחות ק"י). דקרו ליה אלהא דאלהא ע"כ. שאן קוראים לו ית' אלהי האלהים כד"א (תהילים קל"ו צ') הודו לאלהי האלהים כי לעולם חסדו וגו'. ותרגם יונתן (שם) שצחו לאלהי אלהי וכו'. ומדייקים לומר האלהים לשון רבים ולא לשון יחיד, וכן תרגם יונתן אלהי לשון רבים, ולא אלהא שהוא לשון יחיד. וכן אדוני האדונים וכו'. אצל העכו"ם קוראים לו ית' אלהא דאלהא כדאיתא צמנחות, וזהו לשון יחיד, והוי שנים ולא שלוש, ולנו הקבלה שאין שום דבר צעולם פחות משלש זולתו ית' והוא אחד ואין שני לו.

Mishna 19

Trustworthy witnesses are three in number. Each one of them stands alone as they testify to

54. (אותיות דרבי עקיבא השלם נוסח א' אות א') דבר אחר אל"ף מפני מה כותבין אותו צרות אחת וקורין אותו צשלש אותיות מפני שהוא נחשב אחד כנגד הקדוש צרוך הוא שנקרא אחד שנאמר (דברים ו' ד') שמע ישראל יהו"ה ה' יהו"ה אחד. הקצ"ה נקרא אחד וקריאת שמו אותיות משולשות ומנין שהקצ"ה אחד וכל שם ושצח שלו אין קורין לפניו אלא צמשולש שנאמר יהו"ה ה' יהו"ה אחד הרי שמו משולש. ה' ה' אל רחום (שמות ל"ג ו') הרי שמו משולש. אלהי האלהים ואדוני האדונים הא"ל הגדול (דברים י" י"ז) הרי משולש. ומנין שכל צצה אין אומרים לפניו אלא משולש שנאמר (ישעי' ו' י') קדוש קדוש קדוש ה' לצחות הרי משולש. גדול ה' ומהולל מאד ולגדלתו אין חקר (תהילים קמ"ה ג') הרי משולש. אז ישיר את השירה אשירה לה' הרי משולש. וכן שיר השירים שיר אחד השירים תרין הרי שירה משולשת. (עיי' פרק צ' פתיחה למשנה

(3)

(Midrash - *Otiyot D'Rabbi Akiba*, Version 1 section 1) "Another explanation. Why is it written with a single letter and pronounced as a three letter word? Because it is being compared to God who is One as it is written (Deut. 6:4) Hear O Israel, The Lord our God, The Lord is One. God is One but the reading of His Name is done with tripartite letters. And how do we know that God is One and that every Name and praise given unto Him is always in the triplicate? Well, it is written Hear O Israel, The Lord, our God, The Lord, (- יהו"ה אלהינו יהו"ה - YHV"HELOHEIN"U YHV"HE). You see a triplicate Name. Similarly (Ex 33:6) Lord, Lord, Merciful God and gracious, a triplicate form. Similarly (Deut. 10:17) God of gods and Lord of lords, the Great God, also a triplicate form. And how do you know that all praises said before Him are said in triplicate form? Well, it is written (Isa. 6:10) Holy, Holy, Holy, The Lord of Hosts etc., also a triplicate form. Similarly (Psalm 145:3) The Lord is great and very praiseworthy and there is no fathoming His greatness, also a triplicate form. Similarly (Ex 15:1) Then did Moses and the Children of Israel sing this song to God saying: I will sing to God etc., also a triplicate form. Similarly (Cant 1:1) The Song of Songs that is Solomon's, also a triplicate form. Song is singular, songs are plural; a single plus a plural equals three, a triple song.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(טז)

E"l, that He is One and has no second. These are them, *Olam* - World, *Shana* - Year and *Nefesh* - Soul.

משנה י"ט

⁵⁵ עדים נאמנים ⁵⁶ שלשה הם, וכל אחד ואחד לבדו עומד, ומעידין על הא"ל ⁵⁷ כי הוא אחד ואין לו שני. ואלו הן, ⁵⁸ עולם ⁵⁹ שנה ⁶⁰ נפש.

End the Fifth Chapter

תם פרק חמישי

55. עדים נאמנים: ע"פ (ישעיה ח' ז') ואעידה לי עדים נאמנים וגו', עיין לקמן פרק ו' משנה א' (ד"ה עדים).

Trustworthy witnesses: Its source is the verse, (Isa. 8:2) "And I will take to Myself trustworthy witnesses for testimony." (see Ch. VI. Mishna 1 cit. loc. Witnesses)

56. שלשה הם: היינו השלשה ספרים המוזכרים בפרק א' משנה א'. והן שלשה בחי' העבר, הווה, והעתיד, כדלהלן.

Three in number: These are the three books named in the first Mishna or the first chapter; chronicle, account and narrative; past, present and future.

57. כי הוא אחד ואין לו שני: ולעיל (פרק א' משנה ו') כתב שאדון יחיד הוא ואין שני לו, עיי"ש.

He is One and has no second: Above, (Ch. I. Mishna 6) we read, 'He is a singular master who has no second.'

58. עולם: ולעיל בפרק א' משנה א' אמרנו שכמו ספר שכבר נכתב כולו, אם אחז הספר בידו ואינו קורא בו אז הספור שנכתב בו אינו ספור, וכל הספר אינו אלא חבילה של נייר ודיו אח"כ קוראים אותו. ומדבר כאן שכל מארע שארע מראשית כל ימיו נצרה עד סוף כל הקאים, מקטן עד גדול הכל על ספר תולדות אדם נכתב. וזה ענין עולם שפירושו כל ההווה מתחלת עד סוף, וכל מאורע שמצראשית.

Olam - World: Above, in Ch. I. Mishna 1, we discussed how the history of the world is like a book whose writing is done. If someone holds the book in their hand but does not read it, then the story is not a story, it is nothing but a pile of ink stained papers bound together. The story will only exist when someone reads it. So it is, every event, large or small, from the very first act of Creation until the end of the last act, are written in the Book of the Chronicles of Humankind. This is the meaning of *Olam* - World; everything, all existence from beginning to end, and every event from the beginning.

59. שנה: ולעיל בפרק א' משנה א' אמרנו הוא המספר והמנין, השפה שבו מדובר הוא שפת מספר ומנין וחשבונות וחוקי הטבע וכו', אבל הסיפור שמספרים הוא אותו סיפור שמספר הספר הראשון. רק המספר והחשבון הוא צהוב ולא צעזר ולא צעחיד מכיון שצעולם החשבון וחשבונות הכל קרה צהוב.

Shana - Year: Above, in Ch. I. Mishna 1, we discussed how everything is comprised of numbers and formulae. The language of the book is mathematical; laws of nature, calculations, ratios and sums. Nevertheless, the story told in the numbers is identical to the narrative written in the first book. The numbers; the equations and formulae are all written in the present tense; neither in the past, nor in the future, because in mathematics all events occur in the present, now.

60. נפש: ולעיל בפרק א' משנה א' אמרנו הוא האדם הקורא או מספר הסיפור. והספור היא הנוקצא סוד העתיד לזכר כי מי שיש בידו ספר, כמו שהזכרנו לעיל, אינו תופס רק חבילה נייר ודיו עד שקורא אותו. זאת אומרת שהספור הוא העתיד של הספר.

Nefesh - Soul: Above, in Ch. I. Mishna 1, we discussed how crucial is the reader to the book and the narrative. The narrative is feminine, it represents the future of the book. For without reading the narrative the book is merely a collection of papers and ink. The narrative is the future of the book.